

Bà Xã Của Tui Là Xã Hội Đen

Contents

Bà Xã Của Tui Là Xã Hội Đen	1
1. Chương 1: Đêm Bình An Xúi Quẩy	1
2. Chương 2: Noel Kinh Hoàng	4
3. Chương 3: Ra Mắt Nhạc Phụ Đại Nhân	6
4. Chương 4: Thời Gian Đầu Sống Chung	10
5. Chương 5: Nhớ Lại Lúc ‘quan Hệ Của Chúng Ta Rất Bình Thường’	13
6. Chương 6: Sự Kiện Chết Người Trong Phòng Tắm	14
7. Chương 7: Tiểu Bạch Có Lời Muốn Nói	16
8. Chương 8: Đêm Lạnh Như Nước	17
9. Chương 9: Thực Ra Quan Tâm Người	18
10. Chương 10: Chân Tâm	21
11. Chương 11: Để Cho Ta Yêu Người	23
12. Chương 12: Tôi Nói, Tôi Yêu Em	27
13. Chương 13: Nhạc Mẫu Đại Nhân Giá Lâm	29
14. Chương 14: Nếu Yêu Ta Thì Hãy Giữ Chặt Lấy Ta	32

Bà Xã Của Tui Là Xã Hội Đen

Giới thiệu

Câu chuyện Bà Xã Của Tui Là Xã Hội Đen của tác giả Bạch Mặc Ngôn là tác phẩm ngôn tình hiện đại, “Nè, tui thật sự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-cua-tui-la-xa-hoi-den>

1. Chương 1: Đêm Bình An Xúi Quẩy

“Tề Lạc, tan ca được rồi!” Chủ tiệm chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Ah, đợi cháu dọn dẹp mấy thứ này lại cái rồi về.”

“Tề Lạc...” Chủ tiệm cầm một miếng bánh ga tô đã được gói kỹ: “Mấy ngày hôm nay nhờ cháu giúp mà cửa tiệm buôn bán tốt hẳn ra, ừ, hôm nay là đêm bình an, tặng cho cháu một món quà nhỏ, Merry Christmes!”

“Chàng trai” ở trong bếp lộ đầu ra ngưỡng ngưỡng cười: “Cám ơn ông chủ ~”

.....

Khi rời khỏi cửa hàng bánh ngọt thì đã 8 giờ.

Tề Lạc có chút lo lắng, không biết có kịp tới buổi party tối nay hay không, hơn nữa mình cũng đã hứa đi gặp bọn họ.

“Chị Tề Lạc!” “Tiền bối!” (Chính xác, bạn học Tề Lạc xin thề: nàng là một nữ sinh, mặc dù ít ai tin tưởng)
Chẳng biết lúc nào mà từ ngã tư đường xuất hiện một đám người dọa Tề Lạc nhảy cẫng lên, nhìn kỹ lại, hóa ra là hậu bối trong trường.

“Chị, Noel vui vẻ!”

“Tiền bối, đây là bánh kem mà tự tay em làm!”

...

Sau nửa giờ thì đám người rút cuộc cũng tản đi.

Tề Lạc đứng một mình ở ngã tư đường nhìn đồng hồ vật xếp thành núi.

“Tần Mộc Minh, tiểu tử nhà ngươi chết chắc rồi! Không ngờ lại dám nói ra địa chỉ chỗ làm thêm của ta cho bọn họ biết!”

Trong đêm bình an yên tĩnh vắng vắng tiếng rống giận của Tề Lạc.

Một góc không xa ở đằng sau Tề Lạc có một bóng người đang lấp ló, vẻ mặt đáng thương nhìn ai đó đang phát điên: “Tề Lạc, ta thật sự không cố ý đâu! Ngạnh hán(*) không đấu lại khổ hình ~”

(*) thường dùng để chỉ những người đàn ông cứng cỏi.

Mãi tới khi lỗ tai bị véo.

“Mộc Đồng, ngươi tạm tha cho ta đi, lỗ tai của ta thật sự sắp rớt ra rồi!”

Tần Mộc Minh đáng thương nhìn người đẹp ở phía sau.

“Hừ, ai bảo ngươi thông đồng với nàng gạt ta, đây là một trừng phạt nho nhỏ cho hai người.”

“Hu hu, Tề Lạc không cho ta nói...”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.”

“Biết rồi sao còn véo lỗ tai của ta.”

“Véo lỗ tai của ngươi là muốn ngươi rút về nhà nhanh, bà mẹ đang nóng lòng chờ ở nhà ~”

Tần Mộc Đồng nắm lấy lỗ tai lão ca của mình biến mất trong màn đêm...

Một mình Tề Lạc đi bộ trên đường.

Nhớ tới mấy nhóc nhỏ vui vẻ bu lấy tặng quà, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Nữ tu Mary nói mình lúc nhỏ, nhận được lễ vật lúc sẽ suốt ôm một ngày không bỏ được không nhìn.

“Hôm nay là đêm bình an.”

Đêm hôm nay vào hai mươi năm trước, mình bị bỏ ở trước cửa nhà thờ, trở thành một cô nhi.

Mặc kệ đã chịu đựng bao nhiêu khó khăn, mình cuối cùng cũng đã đi cho tới ngày hôm nay.

“Ha ha, những lúc hạnh phúc như thế này thường luôn khiến người cô đơn thấy không vui!”

Tề Lạc cười khổ một chút.

Đi tới nhà trọ mà nàng thuê.

Đột nhiên.

Có người nào đó ở sau lưng tóm lấy nàng.

Một thanh dao găm sáng trắng như tuyết đặt trên cổ nàng.

Nhất thời.

Tề Lạc cảm thấy lạnh người, nàng gấp ăn cướp trong truyền thuyết rồi.

Ngay khi bạn nhỏ Tề Lạc run run nói: “Ta... không... có tiền...” thì người ở phía sau hò hét vào hẻm nhỏ: “Âu Dương, nếu như mày không ra thì tao sẽ giết nó!”

Chung quanh im lặng.

Quả nhiên, trong bóng tối có một cô gái tóc dài mặc áo đen bước ra.

Nhờ ánh trăng.

Tề Lạc nhìn rõ mặt của nàng ta.

“Đẹp quá!”

Mặc dù trên khuôn mặt có chút vết máu nhưng không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của nàng.

Dáng người cao gầy trong đêm trăng vắng lặng càng trở nên nổi bật hơn.

Tựa như Tu La trong truyền thuyết.

“Người mà người bắt chẳng có dính dáng gì tới ta cả?” Nàng ta lạnh lùng cười.

Trong ánh mắt đầy sự khinh thường cùng bề nghệ.

Tề Lạc nghe thấy vậy thì cảm thấy tình hình hơi khác, chẳng lẽ nàng ta mặc kệ mình?

Tề Lạc như nhìn thấy trước thi thể của mình nằm trên bàn mổ.

Ngày thường đều do nàng cầm dao mổ người khác, không ngờ bản thân nàng cũng có ngày đó.

Hai chân mềm nhũn, thân thể ngã xuống vừa vặn để lộ ra khuôn mặt của người đàn ông phía sau.

Mái tóc dài của cô gái áo đen bay lượn, xẹt qua đỉnh đầu của Tề Lạc.

Chỉ nghe người đàn ông phía sau hét thảm một tiếng, thả Tề Lạc ra.

“Hừ, chỉ bằng mấy người bọn này mà cũng muốn ám toán ta? Cút!” Cô gái áo đen đá cái tên thúi tha kia một cái.

Người đàn ông đó bò dậy, sau đó biến mất trong màn đêm.

Bạn nhỏ Tề Lạc chưa định hồn lại đã vội vàng bò dậy.

“Hôm nay thật sự cảm ơn người!”

Đi tới bên cạnh cô gái áo đen, nói lời cảm ơn với nàng ta — mặc kệ như thế nào, dù sao nàng cũng do người đẹp này cứu về.

“Ta không có ý cứu người!” Cô gái áo đen lạnh lùng nói một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài hẻm.

Tề Lạc lắc đầu, cũng xoay người đi về nhà trọ của mình, hôm nay thật xúi quẩy, có thật đây là đêm bình an không?

Chưa đợi Tề Lạc đi quá xa, chỉ nghe đằng sau “Bẹp” một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, cô gái áo đen ban nãy đã ngã gục.

“Chuyện gì vậy?” Tề Lạc chạy qua đó, nâng cô gái lên.

“MY GOD!” Tề Lạc la lên, một bên người của cô gái áo đen toàn là máu.

Nhanh chóng kiểm tra sơ bộ, trước ngực của nàng ta bị súng bắn bị thương, xem ra chắc bị thương vào một tiếng trước, vừa nãy lúc cứu mình đã làm cho chỉ máu bị bung ra.

“Ài, hôm nay có thật là đêm bình an không đây?”

Đêm bình an,

Tề Lạc ôm lấy cô gái này biến mất trong màn đêm.

...

Từ giây phút đó, cuộc sống trong địa ngục của Tề Lạc được tuyên bố chính thức bắt đầu!

2. Chương 2: Noel Kinh Hoàng

“Nè, tui thật sự không làm gì cả! Chẳng qua chỉ cởi quần áo của cô trong lúc cô đang hôn mê — giúp cô xử lý miệng vết thương. Tui học y, bất kể trai hay gái trần truồng đều xem qua nhiều rồi — mặc dù là thi thể. Thế nhưng tui không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà sờ soạng lung tung...”

Tề Lạc xả ra một đồng chỉ trong một hơi nhưng cảm thấy mình càng nói càng hiểu lầm (nguyên văn: càng miêu càng đen).

Về mặt đáng thương nhìn cây dao chồi lợi trong tay của người đẹp trước mặt.

Vì trị liệu vết thương cho nàng nên phải cởi hết quần áo của nàng, có trời mới biết tự dưng nàng lấy ra một cây dao găm Thụy Sĩ đặt lên cổ mình.

“Chuyện này —” Tề Lạc hơi ngại ngần chỉ chỉ: “Chỗ đó, chỗ đó... lộ ra kia...”

Ân Dương Nam cúi đầu nhìn, miếng chăn rơi lướt xuống bên cạnh, thân thể nàng ngoại trừ bộ ngực được băng gạc quấn ra thì — lộ ra hết trơn.

Nhìn bà cô hận không thể làm thịt mình ở trên giường, Tề Lạc hít một hơi lạnh, vứt ra cái phao cứu mạng cuối cùng của mình.

— Tui là con gái!

— Tui là con gái!

— Tui là con gái!

Thời gian như ngừng lại. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có mấy con quạ đen đang bay qua.

Âu Dương Nam cầm lấy tấm chăn che lên trước ngực, có hơi chần chờ buông dao xuống. Nói ra một câu khiến mặt Tề Lạc đen thui.

“Người có thật là con gái?”

Hiện tại thì Tề Lạc khóc cũng không được mà cười cũng không xong.

“Tui tề, tui là con gái!” Trùng mắt: “Không lẽ cô muốn bắt ta nghiệm thân?”

“Nếu như cô không ngại thì ta không có ý kiến!”

Đổ mồ hôi .=|||

Sau một hồi thuyết phục thì Âu Dương Nam cảm thấy choáng váng, lồng ngực cảm thấy đau đớn, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy trên khuôn mặt của nàng.

Tề Lạc đứng ở cạnh giường đỡ lấy nàng ta, cẩn thận xóc chăn lên, quả nhiên trên băng gạc thấm máu, miệng vết thương nứt ra rồi.

“Thật là, không phải bảo cô đừng lộn xộn rồi sao? Miệng vết thương lại nứt rồi!” Tề Lạc nhát gan chỉ trong nháy mắt tựa như đã thay đổi.

Âu Dương Nam sững sờ nhìn nàng ta.

“Đi bệnh viện ngay!” Tề Lạc gần như hét lên.

“Không thể!”

“Nếu không đi thì cô sẽ chết vì mất quá nhiều máu! Tôi cứu được cô một lần nhưng không cứu được lần thứ hai!”

Tề Lạc nắm chặt tay lại, cúi đầu xuống — nàng sẽ không để chuyện không muốn nhìn như thế xảy ra trước mắt của nàng một lần nữa!

“Thân phận của tôi không thể bước ra ánh sáng!”

Âu Dương Nam dùng hết sức lực nắm lấy tay của Tề Lạc — nếu không còn cách nào khác, mình đành giết nàng ta vậy.

Nhìn ánh mắt của Âu Dương Nam, Tề Lạc lựa chọn lui bước: “Được rồi, không đi bệnh viện, nhưng cô phải đi theo ta tới một nơi, điều kiện trong nhà không chữa trị được!”

Không đợi Âu Dương Nam lên tiếng, Tề Lạc đã lấy chân che người nàng lại, nhấc nàng lên.

Lễ Noel.

Phòng bệnh trong học viện không có ai cả.

Thiết bị ở chỗ đó không thua gì bệnh viện.

...

Bận rộn một hồi, thương thế của nàng ta cuối cùng đã ổn định lại.

Tề Lạc cởi bộ quần áo vô khuẩn ra, đứng nhìn ngọn đèn lóe sáng trước cửa sổ.

“Cô tên gì?” Người trên giường tỉnh lại, im lặng nhìn người đang đứng trước cửa sổ.

— ánh mắt của nàng ta thật buồn, khiến cho người ta cảm thấy thương cảm.

“Tề Lạc.” Xoay người mỉm cười: “Sinh viên khoa y năm thứ ba.”

“Âu Dương Nam.” Âu Dương dừng một chút: “Không phải người tốt.”

Tề Lạc đi tới trước giường của nàng ta: “Cảm thấy sao rồi, khỏe hơn chứ?”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, hơi do dự: “Ngày mai sẽ có người tới, chúng ta không thể ở lại đây quá lâu... Nếu như cô cảm thấy tiện thì về nhà của tôi tạm dưỡng tiếp...”

Nhìn Âu Dương Nam đang nhìn chằm chằm vào mình: “Chuyện này, cô đừng hiểu lầm, ý tôi nói là có thể thuận tiện chăm sóc cho cô. Vả lại, cô cũng không cách nào ra ngoài được.”

Trầm mặc.

Trầm mặc.

Trầm mặc.

“Cô sẽ gặp nguy hiểm.”

Sau một hồi lâu, người nằm trên giường bệnh chỉ trả lời Tề Lạc một câu.

.

.

.

.

.

Nhưng chuyện không đơn giản như Tề Lạc đã tưởng.

— Ít nhất, khi nàng ta ôm Âu Dương Nam đứng ngoài nhà trọ nhìn khói bay nghi ngút thì có suy nghĩ như thế.

“Tôi nói đúng chứ.” Âu Dương Nam được Tề Lạc ôm trong lòng thản nhiên nói.

“Thật sự là miệng quạ đen mà.” Tề Lạc cười khổ: “Bây giờ chúng ta không còn nhà để về rồi!”

“Là cô không có nhà để về.” Âu Dương Nam ngược đầu nhìn ngọn lửa trong đêm: “Đẹp quá!”

Tề Lạc suýt nữa buông hai tay ra ném Âu Dương Nam lên — thì ra đứng nói chuyện thì lưng sẽ không mỏi.

Hiện tại chắc là hai giờ sáng nhỉ.

Tề Lạc lắc đầu xoay người đi khỏi hẻm.

“Cô muốn mang tôi đi đâu?” Người đẹp bị ôm trong lòng ngược hỏi.

“Còn phải hỏi? Đương nhiên là tìm đại cây cầu vượt nào mà nghỉ rồi!”

“Cầu vượt?”

“Cô không nghĩ tôi có tiền thuê khách sạn chứ?” Tề Lạc cười tự giễu.

Đúng vậy, nào có người có tiền nào lại đi làm thuê ngay đêm bình an, nào có người có tiền nào sống trong căn nhà tròn mười mét vuông.

“Cô —” Không đợi Âu Dương Nam nói hết thì Tề Lạc cứng đờ không nhúc nhích, quay đầu lại, phía trước đột ngột xuất hiện hơn mười người áo đen.

“Đó là —”

“Sao ta xui xẻo như vậy. Vì sao người gặp kẻ cướp luôn là ta!”

“Sao ta xui xẻo như vậy. Vì sao người gặp kẻ cướp luôn là ta!”

“TẠI SAO TA XUI XẺO NHƯ VẬY. SAO NGƯỜI GẶP KẺ CƯỚP LUÔN LÀ TA!”

3. Chương 3: Ra Mắt Nhạc Phụ Đại Nhân

Nhìn đám người to con phía trước, Tề Lạc cảm thấy khuôn mặt của mình cứng đờ, hai chân nhũn ra.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, Tề Lạc, mày phải bình tĩnh!” Bạn nhỏ Tề Lạc không ngừng lặp đi lặp lại câu đó trong lòng.

“Đầu tiên, ngoại trừ dao phẫu thuật ra thì mày không biết chút gì với hung khí khác cả. Sau đó, mày ôm một người đẹp đang bị thương nặng trong lòng – mặc dù người ở phía trước rất lợi hại và hết sức lạnh nhạt với người. Nhìn hoàn cảnh xung quanh, hiện tại là ba giờ rạng sáng, trên cơ bản thì loại trừ khả năng chú cảnh sát tốt bụng sẽ phi người ra cứu mày. Quan trọng hơn, mười tên to con mặc áo đen này không phải nói dóc mấy câu thì có thể đuổi đi ~”

Khuôn mặt cứng nhắc miễn cưỡng cười.

“Chào buổi sáng... sớm vậy mà đi ra ngoài tản bộ rồi... không có chuyện gì nữa thì... gặp lại sau!”

Xoay người, dùng tốc độ một 100 mét/giây bỏ chạy bất dạng.

(Tề lạc: chắc hẳn thầy thể dục thời trung học của mình đang chết khiếp đây?)

Đáng tiếc, chạy chưa tới ba mét thì một cây súng ngắn chỉ vào sau đầu của mình.

Tề Lạc ngoan ngoãn đứng tại chỗ: “A... lại... lại gặp... nhau.”

.

.

.

.

Âu Dương Nam này giờ luôn được ôm trong lòng không khỏi bật cười, nói ra một câu khiến bạn nhỏ Tề Lạc mang nàng ta ra phẫu thuật trong tưởng tượng vô số lần.

“Bằng Phi, các người đừng dọa nàng!”

“Dạ, đại tiểu thư!”

.

.
. .

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh — ai mà bình tĩnh nổi chứ!

Rõ ràng a đàn bà này muốn chinh mình mà! Là thủ hạ của cô sao không chịu nói sớm chứ, làm hại tế bào não của ta bị thiệt hại rất nhiều, huyết áp lên cao, bệnh tim suất nữa đã bộc phát.

“Là cô không cho ta cơ hội nói đã tự ý suy nghĩ lung tung!” Âu Dương Nam như nhìn thấu tâm tư của Tề Lạc.

“Thượng đế ơi, Đức mẹ ơi, có ai tới cứu con không?”

Sau khi Tề Lạc xuống xe đi đứng ngơ ngác tại chỗ, trong lòng vẫn ôm người đẹp quẩn chán mà phía sau mà mười mấy nam tử mặc áo đen.

“Nè, vào đi!”

Âu Dương đại tiểu thư bị ôm nãy giờ thiếu kiên nhẫn nói, người này đã đứng ngăn người trước cửa nhà người ta hơn mười phút rồi.

Hai cánh tay thon dài nhưng có hơi gầy yếu quàng lưng của mình, có hơi luống cuống nhưng so với bị đám Bằng Phi ôm thì đỡ hơn nhiều.

— bắt đầu từ lúc nhỏ thì mình chưa để ai khác chạm vào cơ thể của mình.

— người này đột ngột xuất hiện, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch.

— ngoại lệ! Hoàn toàn là một ngoại lệ!

Âu Dương Nam âm thầm suy nghĩ.

— tuy nhiên, nói sao thì kẻ này cũng là một cô gái.

“Âu Dương, cô có chắc mình sống ở đây chứ?”

Nuốt nước miếng, Tề lạc nhìn căn nhà phía trước, trong lòng nghĩ – thì ra trong hiện thực vẫn còn người ở trong nơi như ‘lâu đài’.

“Đại tiểu thư, lão gia đã chờ ngài trong thư phòng lâu rồi!” Tên nam tử gọi là Bằng Phi cung kính nói.

“Ừ!” Âu Dương gật đầu, ngược đầu gọi ai đó đang ngăn người: “Nè, tên đàn, còn không mau vào trong?”

“A!” Tề Lạc vẫn đang đắm mình trong nội dung cổ tích mơ màng đáp ứng. Chẳng qua, có chỗ không đúng...

“Tôi không phải gọi là kẻ đàn, tôi gọi là Tề Lạc!”

.
. .
. .

Đi qua phòng sách một trăm mét vuông, vật dùng trang trí chính tề bắt mắt, rèm cửa sổ màu đỏ, ánh mắt trời xuyên qua khe cửa chiếu vào nhà. Hệt như màu máu

Toàn thân Tề Lạc cứng nhắc ngồi thẳng trên ghế sofa, đang nhận sự tra hỏi – chẳng qua “lão gia” ở đâu đâu nhỉ?

Suy nghĩ trong đầu Tề Lạc không ngừng xoay chuyển.

– Lão đại băng đảng xã hội đen.

– Nhất định giống cái người trong phim ấy.

– Bốn mươi tuổi, vẻ mặt hung tợn, vóc người vạm vỡ.

Tuy nhiên ngồi sau bàn làm việc là một soái ca trẻ tuổi. Hai mắt đang nhìn trên nhìn dưới cơ thể của bạn nhỏ Tề Lạc.

“Người chính là người mà bảo bối dắt về? Ừ, mặc dù không đẹp trai bằng ta nhưng coi cũng được, ha ha...”

“Người tên gì?”

— “Tề Lạc.”

“Tuổi?”

— “22.”

“Có công việc chứ?”

— “Vẫn đang đi học.”

“Học đại học hả?”

— “Sinh viên năm ba khoa ngoại trường đại học y.”

“Trong nhà còn những ai?”

— “Không có.” Tề Lạc dừng một chút: “Tôi là cô nhi.”

Hai người đối thoại trong thư phòng.

“Bình thường có sở thích gì?”

— “À ừm... luyện tập giải phẫu... nếu như được tính...”

“Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ thật biết nói đùa!” Soái ca cười tủm tỉm nhìn Tề Lạc, nhìn tới nỗi Tề Lạc hơi sợ hãi trong lòng.

“Có bạn gái chưa?”

— “Không có” — khoan đã, sao càng ngày càng có cảm giác như phim chiếu trên đài lúc 8 giờ nhỉ.

— dừng lại! Tui là con gái! Làm sao có bạn gái được chứ.

“Baba!” Âu Dương Nam sau khi thay quần áo xong cuối cùng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Không giống áo da màu đen bó sát người trong đêm đó, một thân váy trắng hiện tại khiến nàng càng thêm thoát tục.

“Thật đẹp ~” Hiện tại thì cả hai người đều có chung một nhận thức.

“Khoan đã!” Tề Lạc quay đầu: “Cô ta gọi anh là gì?”

“Baba!” Vẻ mặt của mỗ soái ca rất hiển nhiên.

“Anh thật sự là baba của cô ta?”

“Chính xác là vậy.”

“Năm nay anh bao nhiêu tuổi!”

“Ba mươi chín tuổi!”

Chóng mặt

~~Soái ca buông điều xì gà trong tay: “Oh, my baby, you are beautiful today!”

Nhìn Tề Lạc ngồi ở một bên — mặc tùy tiện một cái áo lót màu trắng cùng một chiếc quần dài màu vàng.

Nhếch miệng cười với con gái: “Mặc dù lớn hơn con hai tuổi, hơn nữa chưa tốt nghiệp, không việc làm, không nhà cửa, không xe cộ...” Tề Lạc nghe baba của Âu Dương thao thao bất duyệt mà chỉ cảm thấy bầy chữ: “cuộc đời của ta thật thất bại!”

“Thế nhưng —” Cuối cùng cũng vượt qua bóng tối, đón lấy ánh bình minh =.=|||

“Thế nhưng ngoại hình không tệ, rất xứng với con. Việc cứu con chứng tỏ nhân phẩm không mấy kém. Tuy rằng không bằng ba... năm ba hai mươi tuổi thì đã san bằng hắc đạo... còn con thì biết chạy rồi...”

— sau nửa giờ —

Âu Dương đại soái ca ngồi bên cạnh Tề Lạc, vẻ mặt trịnh trọng vỗ vai bạn nhỏ Tề Lạc: “Tiểu soái ca, giao bảo bối nhà của ta cho người đó!”

Hiện tại thì Tề lạc thật sự khóc không ra mà cười cũng không nổi rồi: “Ta?”

“Đúng vậy!” Âu Dương baba lườm mắt, nhẹ nhàng áp lại gần tai của Tề Lạc: “Đắc thủ chưa?” (Ý nói đã lên giường chưa ấy mà)

“A?”

Âu Dương đại soái ca lén nhìn Âu Dương Nam.

“Sau khi cứu bảo bối thì cậu làm gì?” Truy hỏi tới cùng.

“Ôm nàng về nhà của ta.”

— bởi vì trước đó nàng đã cứu ta.

“Sau đó?”

“Giúp nàng cởi áo vét.”

— bởi vì mình mẩy của nàng đầy máu me.

“Sau đó nữa?”

“Tiếp tục cởi nội y của nàng.”

— bởi vì ngực của nàng bị thương.

“Nói như vậy thì bảo bối nhà của ta đã bị người xem thấy hết?” vẻ mặt của Âu Dương baba lúc cười rất xấu xa.

Tề Lạc cúi đầu nghĩ, hình như là vậy, gật gật đầu “Phải.”

“Vậy được rồi!” Âu Dương Triết vỗ vai Tề Lạc, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Cậu phải chịu trách nhiệm!”

“Chịu trách nhiệm?” Tề Lạc trợn to hai mắt — lòng người mau thay đổi quá — chẳng trách đám nhóc luôn tự căn dặn bản thân đừng tới gần người lạ, cũng đừng để người lạ tới gần mình — quả nhiên là thật.

“Ta tuyên bố, tiểu soái ca Tề Lạc, người gả cho bảo bối nhà ta đi!” Vẻ mặt Âu Dương Triết rất đắc ý: “Trước đó có một ông hòa thượng bói quẻ cho bảo bối, nói nàng ngoại trừ cha mẹ ra thì phải gả cho người đầu tiên nhìn thấy cơ thể của nàng. Lần này, tiểu tử, nhà ngươi nhặt được vàng rồi! Đến đây, mau gọi —” Hai chữ baba còn chưa nói ra thì miệng đã cứng đờ.

Âu Dương Nam đứng bên cạnh mỉm cười, ánh mắt híp lại thành, gân xanh nổi lên trên trán.

Hai người ngồi trên ghế sofa chỉ cảm thấy lưng mình lạnh tanh.

“Người, đừng nói gì hết.” Người đẹp chỉ một tay về phía Tề Lạc.

“Còn có ông, đừng cổ hủ như vậy, đi tin lời của mấy tên thầy tướng, ông muốn tống tui ra ngoài hả, cô ta là con gái đó!” Tay còn lại thì chỉ vào Âu Dương Triết.

??????????

Âu Dương baba nói mãi không ngừng cuối cùng cũng dừng lại, quay đầu, mắt trợn to, nhìn chằm chằm Tề Lạc mà không nháy mắt.

— Điều mà mắt nhìn thấy —

Chiều cao chừng 175 cm, đủ tư cách!

Cân nặng, tuyệt đối không hơn 50kg, đủ tư cách!

Tóc, ngắn và đen, đủ tư cách!

Dung mạo, khuôn mặt khiến nữ sinh muốn phạm tội... nếu như không hái hoa ngắt cỏ thì xem thử đủ tư cách!

Ngực, rất phẳng, rất phẳng, quả thật rất phẳng... đủ tư cách!

Ấu Dương baba thở dài một hơi, kiên định nhìn bảo bối của mình, chỉ tay về phía Tề Lạc: “Cậu ta, tuyệt đối không phải con gái!”

Ấu Dương Nam cũng kiên định chỉ vào bạn nhỏ Tề Lạc: “Cô ta, tuyệt đối là con gái!”

Hai người không ai nhường ai, chiến sự diễn ra hết sức căng thẳng... hai mươi phút sau... hai người nhìn chằm chằm vào Tề Lạc.

— “Tới đây, con rể ngoan, nói với ba ba, con là con trai đi nào!”

— “Tề Lạc, trung thực khai ra, phải nói sự thật!”

4. Chương 4: Thời Gian Đầu Sống Chung

Bạn học Tề Lạc ngồi trên sofa, miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Thật không hiểu Ấu Dương baba rốt cuộc là người như thế nào.

“Ông ta thật sự là đại ca xã hội đen?”

Trước mặt của mình là Ấu Dương soái ca đang cười thầm cùng Ấu Dương Nam lạnh lẽo như băng tuyết.

Tề Lạc thật không ngờ sau khi soái ca lớn tuổi này nghe xong câu trả lời của mình thì lại nói.

“Àn, quả nhiên là người trẻ tuổi! Chẳng qua không sao, tư tưởng của bố già rất cởi mở!”

— để mình cùng người đẹp siêu cấp Ấu Dương không biết nên nói gì.

May mà khi Ấu Dương Nam sắp từ băng tuyết biến thân thành núi lửa thì Bằng Phi đại ca anh tuấn bất phàm, tiêu sái lỗi lạc, dũng mãnh vô địch, người gặp người thích – hoa gặp hoa nở – xe gặp xe nổ đã xuất hiện đúng lúc, ngăn cản thảm kịch sắp xảy ra, bọn trẻ đã có cống hiến rất lớn cho cuộc sống gia đình vui vẻ hạnh phúc.

— “Lão gia, có điện thoại từ nước ngoài của phu nhân.”

Nghe xong mấy lời này, Ấu Dương Triết vừa rồi còn tươi cười lập tức đổi thành một người khác.

— Ngay cả bạn học Tề Lạc cũng cảm thấy trong ánh mắt của Ấu Dương baba chớp điện.

“A, việc này, bảo bối, tiểu Lạc Lạc, baba có chuyện quan trọng phải xử lý một lát, các con ăn cơm trưa vui vẻ — nhất là bảo bối, không được kiêng ăn, phải ăn nhiều cà rốt vào, còn phải uống hết sữa nữa — bằng không thì sẽ có ảnh hưởng không tốt cho việc phát dục!”

Còn chưa nói hết lời thì đã ra khỏi phòng sách.

“A, quên mất chuyện quan trọng!” Nhú ra nửa cái đầu: “Nhà của tiểu Lạc Lạc bị cháy đúng không? Vậy thì ở chung luôn đi! Dù sao cũng là người một nhà, nhưng muốn ở trong phòng nào hả?”

Ánh mắt nóng rực từ ngoài cửa quét qua Ấu Dương Nam.

“Khụ khụ... trong nhà vốn có rất nhiều phòng khách, nhưng không khéo — người nhà của Bằng Phi tới thăm hần — tất cả các phòng đều có người ở rồi! !”

Người nào đó làm ra vẻ trầm tư: “Bằng không thì tiểu Lạc Lạc ngủ chung với bảo bối đi! Dù sao các con đều là con gái, đúng không ~ bye”

Nắm lấy Bằng Phi trốn mất dạng.

Trong phòng sách còn sót lại hai con lăn to đùng.

Không quá nửa giây, trong hành lang truyền tới tiếng hoan hô của Âu Dương baba.

— “A! Cuối cùng bà xã cũng chịu gọi điện ~ tình yêu ơi, chờ ta!”

Mọi người vô lực...

.

.

.

.

Tề Lạc cẩn thận đi theo sau người đẹp Âu Dương.

Nhìn khuôn mặt như núi băng của người đẹp, không biết lúc nào sẽ đuổi mình ra khỏi nhà.

Chắc hẳn không bao lâu nữa thì mình sẽ trở lại vòng tay của “thiên nhiên”.

Nghĩ như thế, ai đó không khỏi cười khổ.

Vốn không có quan hệ gì tới nàng ta, nhưng, nhưng vết thương của nàng ta vẫn khiến mình lo lắng.

“Miệng vết thương của cô sao rồi?”

“Đỡ nhiều rồi.”

“Mặc dù không bị thương nội tạng nhưng vẫn cần tịnh dưỡng.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Cứ như vậy, hai người nhạt nhẽo nói chuyện với nhau.

Cho tới khi tới trước một cánh cửa, Âu Dương Nam quay đầu nhìn Tề Lạc.

“Tới rồi.”

...

Tề Lạc đứng ngoài cửa, quả thực không thể tin vào mắt của mình — hồng, hồng, căn phòng màu hồng ?!

“Đừng đứng đắn ra đó, cô có thể coi như đây là sở thích cá nhân!” Âu Dương Nam bắt đầu dĩ lắc đầu: “Vào đi!”

Nhớ tới Âu Dương baba đẹp trai, Tề Lạc không khỏi bật cười.

“Cười vui chứ!” Âu Dương Nam rồi lên ghế sofa.

“Thực xin lỗi.” Tề Lạc vội vàng nín cười, cũng học theo ngồi lên ghế sofa.

“Không sao, từ nhỏ tới lớn tôi đã quen rồi.” Âu Dương cười khê: “Bình thường thì baba đều như vậy, rất khôi hài, rất cởi mở, nhưng, ông ta thật sự yêu tôi cùng mẹ, rất rất yêu, yêu tới mức có thể trả giá bằng tính mạng...”

Nhớ năm tám tuổi, băng đảng xã hội đen trả thù nhau, nhân cơ hội baba không có đã phóng hỏa thiêu nhà, bắt tôi cùng mẹ làm con tin nhốt trong kho hàng. Trời rất tối, ngoài trời thì mưa rất to, tôi rất sợ, bởi vì bọn họ nói nếu như baba không tới thì sẽ giết chúng tôi, còn tới thì sẽ tiễn cả nhà chúng tôi tới tây thiên...

Tôi khóc và trốn trong lòng mẹ, bà chỉ nói một câu – tin tưởng baba, ông nhất định sẽ tới cứu chúng tôi!

Không biết qua bao lâu, cửa kho hàng bị đẩy tung, là baba, còn có đám Bằng Phi, đây người họ đều là máu, ông ta ném súng đi và ôm chặt tôi cùng mẹ vào lòng, cái người luôn cười nũng gọi tôi là bảo bối ấy lại khóc, nước mắt hòa với máu chảy từ bờ má của ông rơi xuống miệng của tôi, mãi cho tới hôm nay tôi vẫn nhớ rõ câu nói lúc đó của ông.

— anh yêu hai người, đời đời kiếp kiếp!”

...

Trong mắt của Âu Dương Nam đầy sương mù.

“Thật là, sao tôi lại nói với cô mấy chuyện này chứ?”

Tề Lạc không nói gì cả, chỉ yên lặng đưa khăn tay qua.

“Cám ơn cô, Tề Lạc!”

Đây không phải lần đầu nhìn thấy nàng cười, nhưng hiện tại không ngờ nó lại xinh đẹp như thế, có lẽ bên dưới bộ mặt băng sơn ấy là một trái tim ấm áp.

.

.

.

Rất ấm, rất ấm... thế nhưng là chân thấy ấm.

Cúi đầu nhìn, a, một con mèo mập đang cuộn người trên chân của mình, híp nửa con mắt đánh giá mình.

Nhìn, nhìn, nhìn.

Bạn học Tề Lạc tự nhủ.

Âu Dương Nam đứng dậy ôm lấy con mèo cuộn mình trên chân Tề Lạc: “Đây là Tiểu mạch, là một người ở chung khác.”

Nhìn, nhìn, nhìn.

Bạn học Tề Lạc lại tự nhủ.

Nhưng đồng chí Tiểu Mạch vẫn cố tình híp mắt nhìn bạn nhỏ Tề Lạc, cái miệng hồng hồng nhỏ nhỏ kêu một tiếng “Meow ~”

Đồng chí Tiểu Mạch nhìn thẳng vào bạn nhỏ Tề Lạc.

Bạn nhỏ Tề Lạc nhìn thẳng vào đồng chí Tiểu Mạch.

Nháy mắt,

Hình thành cục diện bạn nhỏ Tề Lạc cùng đồng chí Âu Dương Tiểu Mạch trừng mắt.

Nhìn, nhìn, nhìn.

Trong lòng Tề Lạc đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng cho bản thân.

“Không được rồi.”

Cuối cùng dưới biểu tình nghi hoặc của Âu Dương Nam, Tề Lạc đưa tay ôm lấy đồng chí Tiểu Mạch trong lòng nàng ta.

“Thật... thật... thật đáng yêu!”

Thoáng cái,

Trong phòng ngủ truyền tới tiếng kêu thảm thiết của ai đó.

...

“Thời gian mới ở chung” hai cô gái cùng một con mèo mập chính thức bắt đầu.

5. Chương 5: Nhớ Lại Lúc ‘quan Hệ Của Chúng Ta Rất Bình Thường’

Mấy ngày trời, cuộc sống của hai người cùng một con mèo xem như hòa thuận.

Dưới nụ cười nghiền ngẫm cùng ánh mắt không có lòng tốt của Âu Dương soái ca. Cuối cùng Tề Lạc cũng dùng xong cơm chiều, sau đó chạy nhanh trở về phòng.

Đồng chí Tiểu Mạch ăn uống no say cũng nằm vỏng vẹo trên ghế sofa, nhìn Tề Lạc mặt mày đỏ bừng.

“Meow meow ~”

Lần này Tề Lạc chẳng bị khơi dậy chút hứng thú nào.

– Mẫu chuyện thứ nhất –

“Âu Dương bá bá... này, cháu cùng Âu Dương Nam...” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

“A, thì ra là tiểu Lạc Lạc... có chuyện gì không... ui ui, chú đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi là baba! Baba! Chúng ta không phải là người một nhà sao?”

(rút ngắn năm ngàn chữ)

“À, phải rồi, cháu tìm ta có chuyện gì?”

“Này — không có gì...”

Người nào đó ỉu xìu rời khỏi.

– Mẫu chuyện thứ hai –

“Âu Dương bá bá —” Chưa nói hết thì đã thấy mắt của Âu Dương Triết đã đầy nước mắt.

Hắc tuyến =.=|||

“Này, Âu Dương ba ba —”

“Ừ ừ ừ!” Cái nhìn đầy nước mắt lập tức biến thành phần khởi.

“Cháu ấy, thực ra quan hệ giữa cháu với con gái bác không phải như tưởng tượng của bác!” Lấy hết dũng khí, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng nói được.

Trầm mặc... trầm mặc... trầm mặc...

“À? Thật hả thật hả! Tiểu Lạc Lạc, chẳng lẽ cháu đã dắc thủ?”

Hết biết nói gì... hết biết nói gì... hết biết nói gì...

Ai đó mặt mày ỉu xìu rời khỏi.

– Mẫu chuyện ngắn thứ ba –

“Âu Dương ba ba —” OK! Cách gọi không sai.

“Cháu muốn nói với bác, quan hệ giữa cháu cùng Âu Dương Nam chỉ là quan hệ bình thường.” OK, hôm nay mình đã nói ra được.

“A”

— hử? Phản ứng bình thường vậy, có hơi khác thường nha...

Tề Lạc buông đũa, nhìn thẳng vào soái ca đang ăn tôm hùm.

“A” Cuối cùng cũng chịu mở miệng: “Lạc Lạc, cố gắng lên!”

Ai đó mặt mày ỉu xìu rời khỏi.

— Tuyệt vọng, tuyệt vọng. Hoàn toàn tuyệt vọng với Âu Dương baba.

6. Chương 6: Sự Kiện Chết Người Trong Phòng Tắm

Căn phòng tối đen, ánh đèn chớp động ở một góc.

Mà bên cạnh ghế sofa có một vật thể màu đen bất minh đang loi nhoi cử động.

Không khí rất quỷ dị.

— chẳng lẽ

— chẳng lẽ

— chẳng lẽ, biệt thự này có ma?!

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Âu Dương Nam đi vào tiện tay bật đèn ngủ.

Tề Lạc ngồi chồm hổm bên cạnh ghế sofa, trong góc là đồng chí Tiểu mạch — vẻ mặt rất thỏa thích.

“Các người đang làm gì vậy?”

“Không có” “Meo meo”

Một người một mèo không hện mà cùng trả lời.

Vẫn thấy bọn họ quái dị nhưng lại không biết là gì...

“Tao đi tắm, chút nữa thì cho mày ăn!” – nói với Tiểu Mạch.

“Nè, không được nhìn trộm đó!” – nói với Tề Lạc.

Âu Dương Nam lấy một bộ áo ngủ rồi lập tức đi vào phòng tắm.

Trong phòng một lớn một nhỏ lại tiếp tục.

Người chạy

~Ta đuổi theo!

Người chui

~Ta bò!

Hôm nay Tề Lạc thề nhất định phải bắt cho bằng được đồng chí Tiểu Mạch.

-o(>_<)o- đã=”” lâu=”” không=”” sờ=”” mó=”” cái=”” bụng=”” mềm=”” mềm=”” của=”” nó=””
rồi=””>

~Đồng chí Tiểu Mạch nhìn Tề Lạc bằng ánh mắt thù địch, kêu lên “meo meo”

Chạy tới sofa, Tề Lạc ra tay, không có kết quả.

Chạy tới trên giường, Tề Lạc ra tay, không có kết quả.

Chạy tới cửa sổ, Tề Lạc ra tay, không có kết quả.

Chạy tới phòng tắm, Tề Lạc ra tay – hắc hắc, cuối cùng cũng bắt được.

Tề Lạc ôm đồng chí Tiểu Mạch, hai người một mèo nằm trên sàn nhà tắm trơn trượt.

”Meo meo ~” Tiểu Mạch lắc lắc cái thân hình béo mập của mình hòng chui ra khỏi lòng của Tề Lạc, ung dung đi tới cạnh hai chân trắng nõn của chủ nhân mình.

Khi đó Tề lạc mới phát hiện hoàn cảnh xung quanh có hơi không ổn, không phải, là rất không ổn = o =

Vốn trong phòng tắm có sương nên tầm nhìn không xa.

Thế nhưng trong lúc bạn nhỏ Tề Lạc cùng đồng chí Tiểu Mạch, một lớn một nhỏ lăn qua lăn lại thì trở nên...

Hắc hắc, cái gì cũng có thể nhìn thấy rõ!

Chuyện đột ngột xảy ra, Âu Dương Nam luôn luôn bình tĩnh cũng ngẩn ra, cứ như thế mà nhìn thẳng vào Tề Lạc đang quỳ trên nền gạch.

Thật ra, ai đó cũng đang cứng nhắc ngẩng đầu lên.

.

.

Khuôn mặt đỏ ửng, hô hấp gấp gáp, tim đập nhanh hơn.

.

.

Cảnh xuân trong phòng tắm lúc này là... vô... vô hạn.

.

.

Đẹp... đẹp... đẹp.

.

.

Cổ hết sức ực một ngụm nước miếng.

.

.

Ánh mắt lại nhìn về phía trước.

.

.

Xinh đẹp – Tề Lạc phát hiện lưỡi của mình khô lại, cái đầu rỗng tuếch chỉ có thể nghĩ ra được một từ rất thông dụng như trên.

Ý? Âm ẩm, chất lỏng nóng hổi chảy xuống miệng, hơi mặn, lại có mùi — gì thế này?

Phía trước tối sẫm.

— ai đó không chịu nổi mà xị máu mũi té xỉu trước mặt Âu Dương Nam.

Âu Dương Nam sau khi lấy lại bình tĩnh thì cầm lấy cái khăn quần cơ thể lại.

Nhìn Tề Lạc bất tỉnh nhân sự thì không khỏi cười rộ — chẳng qua mình chỉ lộ đùi cùng bắp vai mà thôi, có cần khoa trương như vậy không?

Thật không biết trước đó sao cô ta lại có thể cởi quần áo của mình ra được nữa...

.

.

Đồng chí Tiểu Mạch lắc lắc cái đuôi mập ú chậm chậm đi tới cái người xấu xa thích sờ bụng của mình, miễn cưỡng ngáp một tiếng, trên khuôn mặt tròn vo đầy vẻ đắc ý, như muốn tuyên cáo trong chiến dịch lần thứ 217 này giữa hai người thì Âu Dương Tiểu Mạch nó lại giành thắng lợi

~.

.

.

Âu Dương Nam thở dài, bắt đắc dĩ lôi một lớn một nhỏ lên giường ngủ.

Sau năm phút, lỗ mũi của ai đó bị miếng bông bịt lại, trên trán được chườm túi đá, phần bụng thì có Tiểu Mạch đang nằm ngủ an ổn.

— khuôn mặt khiến con gái phải phạm tội đó.

— "Thật là, vừa rồi sao mình lại đỏ mặt chứ? Vì sao tim lại đập mạnh chứ?" Âu Dương Nam ngồi ở bên giường nhìn Tề Lạc hô hấp an tĩnh, thì thảo tự nói một mình.

...

"Tới đây, bảo bối, ngoan nào ~" Đưa tay ôm lấy đồng chí Tiểu mạch ra khỏi phòng ngủ.

"Hôm nay để cho cô ngủ trên giường đó." Nhẹ nhàng tắt đèn rồi đi ra cửa phòng ngủ của mình.

7. Chương 7: Tiểu Bạch Có Lời Muốn Nói

Ừm, tiểu bạch chính là tác giả ấy

Tề Lạc là đứa con dưới ngòi bút mà Tiểu Bạch thích nhất.

Diện mạo của nàng không tầm thường, thường xuyên bị trai gái nhầm lẫn là con trai, trong trường thường bị các học tử học muội chặn đường tỏ tình, thậm chí có fan cờ lúp bí mật mà ngay chính bản thân nàng cũng không biết.

Lúc hai tuổi nàng được đưa tới viện cô nhi, xuất thân là một dấu hỏi.

Cuộc sống ở viện cô nhi tuy ám áp nhưng thực tế Tề Lạc không cho ai bước chân vào cấm địa trong lòng của mình cả.

Con người bình thường thì rất hiền hòa

Tôi muốn viết nàng ta thành một đứa nhỏ ngoài mặt thì cười tươi rói nhưng trong lòng len lén khóc một mình.

Nàng yếu ớt, nhưng kiên cường.

Giống như khi nhìn thấy Âu Dương Nam không chịu đi bệnh viện thì nàng kiên quyết phủ định ngay, nắm chặt tay lại.

Nàng là một đứa nhỏ hiền lành, nhất một Âu Dương Nam lai lịch không rõ về nhà vào đêm bình an, vì muốn cứu người mà dốc hết sức lực, cho dù căn nhà trọ nhỏ xíu của mình bị người ta thiêu cháy, mặc dù cười khổ nhưng hoàn toàn chẳng chút hối hận.

Thực ra, khi Âu Dương Nam mở mắt nhìn thấy người đó đang đứng gần cửa sổ, hai mắt nhìn nơi xa thì đã bắt đầu ấn tượng về người đó rồi, tuy nhiên bản thân nàng lại không để ý thôi.

May mà, nàng có một ông bố xã hội đen thích bày trò.

Cái ông bố này dù nhìn sao cũng không giống là dân xã hội đen, mà là một đại soái ca thương yêu vợ cùng con gái của mình, khuôn mặt luôn luôn tươi cười.

Ánh mắt của ông sâu sắc, khi nhìn thấy Tề Lạc ôm con gái của mình thì đã hiểu rõ tất cả.

"Chỉ cần con hạnh phúc là đủ rồi" -- Âu Dương Triết trầm nói.

Đối với con gái không ưa để lộ cảm xúc cùng với Tề Lạc ngoài vui trong buồn, ông lựa chọn cách giữ chặt tay của hai người lại, giúp hai người tiến tới.

Hiện tại thì mẹ Âu Dương chưa xuất hiện nên giờ đang phân vân không biết phải viết tính cách bà ta như thế nào mới ổn đây, thế nhưng trong hồi ức của Âu Dương Nam thì có thể thấy bà ta là một người tin yêu chồng mình. Còn trong biểu hiện của Âu Dương ba ba thì mẹ Âu Dương ngày thường ít để ý tới ông, thế cho nên khi Bằng Phi nói có điện thoại của phu nhân thì Âu Dương Triết mới bỏ lại hai đứa mà chẳng chút do dự nào, coi chuyện nghe điện thoại là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời.

(Cười) chẳng qua tôi có thể khẳng định một tí, mẹ Âu Dương là một mỹ nhân xã hội đen.

Cho tới hiện tại thì cuộc sống của Tề Lạc ở biệt thự Âu Dương coi như yên ổn, ngoại trừ mỗi ngày đấu dũng đấu khí với Tiểu mạch ra, mỗi ngày đều bị cắn kêu la thảm thiết. Nhưng thực ra, bất kể như thế nào, cười cũng được, khóc cũng được, tôi vẫn muốn viết một cái Híp Bi Ending, dù không cảm động nhưng vẫn mong mọi người sẽ chúc phúc cho cặp tình nhân đáng yêu này.

8. Chương 8: Đêm Lạnh Như Nước

Khi mở mắt ra, đã là nửa đêm.

Đưa tay sờ túi đá chườm trên trán mình, mỉm cười -- chắc hẳn cô ta rất ít chăm sóc người khác nhỉ.

Bởi vì... bình thường không ai lại đặt túi đá lên đầu người bệnh rồi mặc kệ họ cả.

Nhìn bốn phía xung quanh một hồi, là phòng ngủ của cô ta, vậy giường mình đang nằm hẳn là giường của cô ta, khó trách túi đá chườm trên đầu lại có mùi thơm như vậy.

--- mãi tới hôm nay, mình vẫn luôn ngủ trên ghế sofa màu trắng có hình Hello Kitty ngoài phòng ngủ.

Đã tạm biệt cái giường lâu lắm rồi.

Nhưng cảnh tượng vừa rồi trong phòng tắm --

Cô ta thật sự quá đẹp

Không giống như cảm giác lạnh lẽo thoát tục

Mà là vẻ đẹp thường có ở con gái tuổi hai mươi

Thế nhưng đáng người quả thật...

--o(>_<)

.Đẩy nhẹ phòng ngủ ra -- quả nhiên, nàng đang ngồi trên ghế sofa, tay ôm Tiểu Mạch ngủ một cách say sưa, ngay cả tấm chăn trượt xuống dưới nền lúc nào mà cũng không hay, tóc dài xỏa tùy ý, trên mặt là nụ cười thản nhiên, không biết đang mơ thấy giấc mộng đẹp nào.

Nhặt tấm chăn lên, đắp lên người của nàng.

Nhẹ nhàng ôm nàng vào phòng ngủ.

-- Chút xíu tính cảnh giác cũng không có, chắc hẳn ban ngày mệt dữ lắm!

Thế nhưng đồng chí Tiểu Mạch thì khác, nó mở mắt ra im lặng nhìn "người quen có bộ dạng khả nghi" này.

Tề lạc cười, miệng nhép "đình chiến", Tiểu Mạch hí mắt, ngáp nhẹ một tiếng, nằm lên vùng ngực mềm mại của chủ nhân, tiếp tục nằm giấc mộng đẹp vừa rồi.

Đêm lạnh như nước.

Mở rèm cửa sổ ra, dựa người vào nền đá cẩm thạch ở cửa sổ.

Ban đêm nhiều năm về trước, mình cũng ngồi ở cửa sổ như thế này, im lặng nhìn bầu trời.

Thế nhưng lúc đó còn có Minh tử cùng Mộc Đồng.

Hắt xì một tiếng, kết quả nước mũi của muội muội đáng thương dính vào áo khoác của mình.

Sau đó còn có rất nhiều đêm yên tĩnh như vậy.

-- Có khi Minh tử với mình.

-- Có khi Mộc Đồng với mình.

-- Về sau thì một mình mình cũng một đám con nít.

Cũng yên ắng như thế.
Không có bất cứ suy nghĩ nào khác.
Cứ như vậy mà nhìn ngắm trời đêm, ánh trăng, hay vô số ngôi sao lấp lánh.
...
Không biết trong lòng nàng rốt cuộc đang nghĩ gì.
Hay chính bản thân nàng cũng không rõ.
Thế nhưng
Trong mảnh nội tâm nhỏ bé ấy, có một khu vực không ai có thể đặt chân vào.
Hẳn đây là cảm giác cô đơn
Con nít mất cha mất mẹ từ nhỏ thường kiên cường
Vì kiên cường nên thiếu mất cảm giác an toàn
...
Rất nhiều lần, đều nằm mơ thấy giấc mộng như thế.
Ở trong mộng, mình cảm nhận được cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, ôn nhu mà đau đớn.
Trong lúc lơ đãng
Có một bóng người cùng mình đi dạo dưới cơn mưa phùn mát mẻ
Nắm lấy tay của mình cùng nhau ngắm trăng
Cuối cùng
Làm bạn với mình cho tới lúc già
Cùng nhau trải qua những ngày tháng xinh đẹp
Cùng nhau cảm nhận sự tươi đẹp của tự nhiên
Cứ thế
Lẳng lặng ngồi ở đó
Không suy nghĩ bất cứ điều gì
Chỉ nghĩ tới mỗi mình người ---
Đêm lạnh như nước
Còn nàng như mộng

9. Chương 9: Thực Ra Quan Tâm Người

Rõ ràng bậc chế độ sưởi ấm trên máy điều hòa, thế nhưng...
”Àch, này...”
Luôn cảm thấy không khí rất quý dị
Âu Dương Triết lau đi mồ hôi lạnh trên trán.
Trùng to mắt nhìn hai người ngồi trước mặt.
Đứa nào đứa nấy đều kỳ lạ.
Quan sát cả một buổi sáng

Kết luận

Hai chữ - khác thường!

Ba chữ - rất khác thường! !

Bốn chữ - hết sức khác thường! ! !

Tiểu Lạc Lạc luôn ngây ngô hoàn toàn chẳng chút sức miễn dịch nào với tài tranh luận của mình hôm nay cúi đầu tập trung ăn bữa, không nói năng tiếng nào, ngay cả cơ hội nói chuyện ông cũng chẳng có.

Đứa con gái luôn không nói chuyện mỗi lúc ăn cơm của mình không ngờ lại phá lệ nói một câu:

"Ông già, đừng có nhìn chăm chăm vào con nữa!"

Ra sao thì vẫn thấy bọn họ kỳ lạ

Hai người đều cố gắng tránh nhìn nhau

Ngẫu nhiên nhìn nhau

Ngoại trừ đỏ mặt thì lảng tránh ngay

Hôm nay sao thế?

"bùm bùm, bùm bùm,..."

~ OST sakura - là di động của Tề lạc.

"A Lạc! Là tớ, hôm nay rảnh chứ? Đi dạo phố với tớ được không?"

Không cần suy nghĩ cũng biết, ngoại trừ Mộc Đồng ra thì còn ai nữa, tiếng chuông này cũng do nàng ta bày trò, còn nói: vui vẻ, thật vui vẻ --- mỗi lần vang lên đều khiến người xung quanh "thiện ý mỉm cười".

Quả nhiên, trong điện thoại còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Minh tử -- tên kia thật không hay ho, mấy năm nay đều bị muỗi muỗi bắt nạt. (hoho ~ đoạn này ta bí thật)

"Được được được, người ở đâu? Ta tới đón người!"

Trước đây Tề lạc luôn tìm cách trốn đi dạo phố với mình nhưng hôm nay lại đáp ứng cấp rập, Tần Mộc Đồng ở bên kia đầu dây cũng hoảng sợ.

"Tớ ở nhà, vậy cậu tới nhé... Anh, anh đừng đi theo... thiệt là... ô hô, anh tớ cũng muốn đi cùng." Tần Mộc Đồng bất đắc dĩ cười.

"Được được, người dẫn Minh tử theo luôn đi. Lát nữa gặp, bye!"

Nghe thấy Minh tử cũng muốn đi, Tề Lạc thật sự cảm ơn trời đất.

--- như vậy thì khi đi dạo phố có thể dời sức chú ý của Mộc Đồng, có ông anh không hay ho đó xem như mình được giải thoát rồi.

Buông điện thoại ra, ngược đầu lén lút nhìn Âu Dương ba ba cùng nét mặt băng sương của Âu Dương Nam.

Thực ra

Gì mà đi dạo phố với Mộc Đồng.

Đây chẳng qua là do bản thân tự tìm cớ lảng tránh Âu Dương Nam mà thôi.

Nhưng không biết tại sao

Trong lòng của mình thấy hơi khó chịu

Bắt đầu từ lần gặp đầu tiên với Âu Dương Nam vào sáng sớm.

Mình giống như đang lảng tránh gì đó.

Âu Dương Triết tươi cười đánh giá Tề Lạc đang nhìn lén lút.

Lại quay đầu nhìn khuôn mặt không vui của cục cưng.

Trong lòng chỉ có một câu.

"Ha ha, xong rồi, bà xã, lần này trong nhà náo nhiệt thật rồi."

"Âu Dương ba ba, lát nữa con muốn ra ngoài chơi với bạn, nhà mình có xe đạp không?"

"Xe đạp? Tiểu Lạc Lạc, con muốn đi đâu thì bảo Bằng Phi chở được rồi!"

"Ách... chuyện này, Âu Dương ba ba, cháu có thói quen tới trường hoặc đi làm việc bằng xe đạp."

"Thôi được rồi, lát nữa bảo Bằng Phi lấy cho con một chiếc."

"Cám ơn Âu Dương ba ba."

Tề Lạc cười thật vui.

Tục ngữ nói -- vui quá hóa buồn

-- trong hai giây kế tiếp, xem như đây là lần đầu tiên trong đời Tề lạc hiểu được triết lý trong lời nói đó.

"Cục cưng, hôm nay con không có chuyện gì để làm đúng không?"

"Phải." Âu Dương Nam không ngẩng đầu.

"OK!" Âu Dương Triết liếc mắt nhìn Tề Lạc: "Vậy thì con đi chơi với tiểu Lạc Lạc đi!"

Vừa dứt lời, Âu Dương Triết lập tức cảm thấy hai luồng ánh mắt nóng như lửa đốt xuyên thẳng người mình.

Chùi mồ hôi lạnh trên trán.

Ngượng ngùng mỉm cười.

"Cục cưng, không phải trước đây con luôn muốn đi công viên hải dương sao? Lần này hay rồi, có thể để tiểu Lạc Lạc đi với con!"

Âu Dương Nam buông nĩa.

"Đó là lời nói năm sáu tuổi." Giọng điệu trước sau bình tĩnh, không chút gợn sóng.

"Thế nhưng..." Âu Dương Triết khổ sở cúi đầu: "Baba luôn không giúp con thực hiện được nguyện vọng đó."

Nói xong thì rơi mấy giọt nước mắt.

Tề Lạc đứng ở một bên, nàng là trẻ mồ côi từ khi còn rất nhỏ nên nào nhìn thấy cảnh này, Âu Dương baba ngày thường cười hi hi ha ha lại trở nên như vậy.

Không biết tại sao, hai mắt của nàng đỏ lên, nước mắt không biết từ đâu ra chảy trên bờ má.

"Hu hu hu... Âu Dương... cô đi theo đi."

Âu Dương Nam nhìn một lớn một nhỏ như vậy, không thể không thở dài.

"Ta đi... được chứ"

"Thật không?" Âu Dương ba ba ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bảo bối của mình, lạ là ánh mắt của ông không đỏ, thật không hiểu nước mắt chảy từ đâu ra.

Nhìn thấy bảo bối nhà mình sắp bùng nổ, Âu Dương ba ba lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Đại ca! Phu nhân gọi điện!"

Bằng Phi đứng ngoài nhà ăn cung kính nói.

Lúc này không chuồn thì còn đợi khi nào!

Âu Dương Triết lập tức vọt ra cửa

"Cực cưng, mẹ của con gọi điện, ba ba không thể đi với con ~ con cùng Lạc Lạc cùng bạn của nó chơi vui vẻ! Phải rồi, nhớ uống hết sữa, bằng không sẽ phát dục bất lương..."

Dưới cái nhìn của Âu Dương Nam, Âu Dương Triết thức thời ngậm miệng, chuồn nhanh vào phòng ngủ.

10. Chương 10: Chân Tâm

Dù đã thực sự vào đông nhưng thời tiết hôm nay lại sáng sủa hiếm thấy, là một ngày tốt lành.

Mọi người tới lui trên đường đều dừng chân nhìn tổ hợp quái dị thu hút ánh mắt ở trước mặt.

Một 'mỹ thiếu niên' tuấn tú toàn thân trắng tinh?

Dùng chiếc xe đạp chở một người đẹp chừng chạc lãnh khốc mặc áo đen?

Trước không nói dung mạo của hai người, cũng không nói tới trang phục của hai người có hiềm nghi là trang phục tình nhân, chỉ nói bầu không khí giữa người trước với người sau, luôn khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị.

Tề Lạc đang đạp xe cảm thấy sau lưng lạnh tanh, trên trán không khỏi đổ mồ hôi.

-- chỉ nhớ bị Âu Dương Triết làm cảm động tới rồi tỉnh rồi mù, lại quên mất hoàn cảnh xấu hổ giữa mình cùng nàng, hồi sáng sớm còn trốn tránh không muốn gặp nàng, hiện tại lại đạp xe chở nàng ta, nhưng may mà lát nữa sẽ gặp hai kẻ họ Tần dở hơi, bầu không khí chắc sẽ sinh động hơn! Nghĩ như thế, khuôn mặt cứng nhắc của Tề Lạc cuối cùng cũng thấy hơi vui vẻ.

-- còn nữa, nàng rất nhẹ, còn nhẹ hơn cả tiểu nha đầu Mộc Đồng, chở nàng bằng xe đạp, hoàn toàn không mất sức chút nào.

Thế nhưng, như thế thì sao đón Mộc Đồng được đây?

Gọi điện thoại báo cho nàng ta biết vậy, chỉ hy vọng khi gặp mặt thì nàng ta sẽ tha cho cái lỗi tai của mình.

"Alo? Mộc Đồng... bởi vì bên ta còn có một người bạn... cho nên không thể tới chỗ người... Hả? Người có việc, không thể tới?... Alo? Đừng cúp máy!"

Buông điện thoại xuống, quay đầu nhìn Âu Dương Nam đang nhàn nhã tự đắc ngồi uống cà phê,

"Sao giờ? Bọn họ không tới, vậy không phải chỉ còn hai chúng ta thôi sao?"

Tề Lạc lau mồ hôi, đi tới gần Âu Dương.

"Âu Dương, bọn Mộc Đồng bạn chuyện nên không thể tới, cho nên hôm nay chỉ có hai người chúng ta." Nói xong còn lên nhìn Âu Dương Nam.

"Oh" Âu Dương Nam tiếp tục khuấy cà phê.

"Vậy người muốn đi đâu?" Do dự nửa ngày, Tề Lạc vẫn hỏi ra miệng.

"Đi đại đi ~" Âu Dương buông tách, nhìn thẳng Tề lạc. Nhìn tới Tề Lạc cảm thấy hơi luống cuống.

Trước cửa công viên giải trí.

Âu Dương Nam nhìn hình ảnh hoạt hình thật to trước mắt mình, lại nhìn chiếc bong bóng trong tay Tề Lạc, thở dài.

-- lại một đứa bé bị ông già đầu độc, tuy hai giọt nước mắt đỏ của ông già là giả nhưng hình như thật sự bị cảm động lây.

"Đi tàu lượn trên không?"

"Đi đảo thần kỳ?"

...

Cuối cùng Tề Lạc chỉ một tòa kiến trúc ở đằng xa, rất ôn nhu nói: "Đi vào coi."

"Nhà ma..." Trên trán Âu Dương Nam toát mồ hôi lạnh.

Tề Lạc cười: "Chẳng lẽ ngươi sợ à?"

"Ai sợ chứ?"

Âu Dương nam quệt miệng, Tề lạc đứng ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn nàng -- hiếm khi thấy dáng vẻ của nữ sinh trên người nàng, phần lớn thời gian Âu Dương Nam luôn khiến người khác cảm thấy nàng là một tòa núi băng biết đi, nhưng thật ra bên dưới tòa núi băng đó cất giấu một ngọn lửa không muốn cho ai biết.

Thực ra, khi nàng cứng miệng nhìn rất dễ thương, vì thế, hay là thôi đi nhà ma vậy

~Mặc kệ vẻ kinh ngạc của Âu Dương Nam, Tề Lạc nhét bong bóng vào tay của nàng, nhắc xe đạp chỉ ra phía sau: "Đi, chúng ta đi vào cung điện hải dương!"

Vẫn bóng dáng đó, Âu Dương Nam ngồi sau xe nhìn bóng lưng yếu ớt của Tề Lạc trước mặt.

Mới trước đây mình vẫn rất muốn ngồi sau ba ba như thế này, ôm lấy lưng của ông ta, cảm nhận một sự ấm áp mà mỗi đứa nhỏ đều nên có.

Bong bóng nhất thời bay lên bầu trời.

Tề Lạc đang đạp xe đột ngột cứng đờ người.

Cảm giác mềm mại... ở phía sau mình... hai cánh tay thon dài đang đặt lên eo của mình.

Ngây người, xe đạp chạy thẳng vào đầu rồng phòng cháy bên ngã tư đường...

Tề Lạc xấu hổ đứng ở một bên nhìn Âu Dương Nam, lại nhìn chiếc xe đạp bị tông không còn ra hình dáng gì.

-- trước đó, hai người thật ăn ý nhảy xuống xe, chẳng qua chiếc xe lại không ngừng lăn bánh.

Tề Lạc muốn nhắc chiếc xe đạp đã biến dạng kia lên thì bị Âu Dương Nam ngăn cản.

"Người bị thương." Âu Dương Nam bình tĩnh chỉ vào ngón tay Tề lạc --- đúng vậy, vừa rồi lúc nhảy xuống bị trầy một chút, trên bộ đồ màu trắng nhuộm vết máu mờ nhạt.

"Không sao, vết thương nhỏ." Tề lạc hơi ngượng nên bắt đầu gãi đầu, đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra trước khi bị "tai nạn xe cộ", khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề lạc đỏ bừng, giống như một quả cà chua đáng yêu.

"Thế nhưng, kỹ thuật lái xe của ngươi..."

Âu Dương Nam dừng một chút, hơi châm biếm: "Không tồi đấy!"

"Đó còn không phải bởi ngươi ---" lời vừa ra miệng thì bỗng nhiên dừng lại.

"Ta? Bởi vì ta... chuyện gì?"

Giọng nói của Tề lạc đột nhiên nhỏ lại gần như không nghe thấy.

"Còn không phải... bởi vì... ngươi ghé... ghé vào... lưng ta."

Âu Dương Nam nghe xong thì trước tiên là sửng sốt, sau đó ngồi trên mặt đất cười không ngừng khiến cho Tề Lạc hoài nghi có phải Âu Dương lạnh lạnh lùng lùng bị chuyện vừa rồi dọa điên rồi không.

"Ngươi... không sao... chứ?" Tề Lạc cẩn thận ngồi xổm bên cạnh nàng, cẩn thận hỏi thăm.

Âu Dương cố gắng không chế cảm giác cười ra nước mắt của mình, vỗ vai Tề lạc:

"Không có gì.. chỉ là.. ngươi.. rất..."

"Rất?"

"Rất e thẹn ~" Âu Dương Nam thở một hơi, nói hoàn chỉnh câu.

Tề Lạc không khỏi gãi đầu. Ngây ngô cười theo Âu Dương Nam.

Tình yêu

Đôi khi không kinh thiên động địa.

Nó luôn vào dịp người không phòng bị

Mà lặng lẽ tiến tới

Khiến nhiều năm về sau, khi Âu Dương Nam lười biếng nằm trên giường, ngo ngoáy trong lòng ngực ấm áp của Tề Lạc đã có suy nghĩ như thế.

11. Chương 11: Để Cho Ta Yêu Người

Kỳ nghỉ sắp hết, tất cả dường như trở lại bình thường, nhưng hai người vốn như hai đường thẳng song song lại đâm đâm giao nhau.

Tề Lạc không hiểu, trong lần gặp nhau này đã xen lẫn một chút gì đó vui vẻ, hơi thở tình yêu như tới cùng mùa xuân, quần quýt giữa hai người, xiết chặt, trói nhau cả đời.

Mơ hồ, cảm giác mà Tề lạc thích cũng là tác phong của nàng.

Nàng nghĩ mình khi còn sống chỉ cần sống một cuộc sống bình thường đạm mạc là tốt rồi.

Bất kể ở đâu, nàng hy vọng mình chỉ là một thành viên trong biển người bình thường là tốt rồi.

Nhưng thượng đế lại chơi một trò chơi với nàng, để cho giấc mơ được sống một cuộc sống bình thường của nàng -- khó mà thực hiện.

Ngày cuối trong kỳ nghỉ xuân, Tề Lạc không thức dậy sớm mà lười biếng nằm trên ghế sofa, Tiểu Mạch lách cái bụng mập mạp của mình ghé vào bụng của Tề lạc tiếp tục mơ màng.

Kỳ nghỉ này, đại khái là kỳ nghỉ nóng nhất trong mấy năm nay?

Âu Dương Nam đã rời khỏi phòng từ rất sớm, mặc dù động tác rất nhẹ nhưng mình quen thức dậy sớm vẫn nghe được tiếng mở cửa của nàng, sau đó, không ngủ được nữa, lẳng lặng nhìn trần nhà xa lạ lại có chút quen thuộc, cuối cùng cũng có thời gian tĩnh tâm để tự hỏi lòng mình, bắt đầu từ chuyện xảy ra vào ban đêm kia cho tới mọi thứ, mọi thứ--

Nàng lãnh ngạo dưới ánh trăng

Dưới lớp mặt nạ băng sơn kia là một cô gái hiền lành

Thỉnh thoảng có mỉm cười...

Tề lạc ngồi dậy, thở phò phò từng hơi một, lồng ngực đập mạnh cho thấy lòng nàng thấy bất an.

Mồ hôi lạnh buổi sớm thấm ướt lưng của nàng, áo ngủ dính chặt lên lưng -- trí nhớ bắt đầu từ đêm bình an. Tất cả, tất cả, vì sao chỉ có mỗi nàng ta?!

Sợ hãi, nỗi sợ từ trong đáy lòng.

Đây là tình yêu sao? Có lẽ phải, bởi vì nó đã thổi tung lớp bụi trên cánh cửa nằm sâu trong lòng của mình, đó là góc sâu nhất, là sự yếu đuối mà trong tiềm thức muốn bảo hộ, mọi thứ đều có thể thương tổn nó, cái cảm giác đau đớn khắc cốt ghi tâm ấy, không bao giờ muốn cảm nhận nữa.

Không vui vẻ, Tề Lạc chỉ cảm thấy sợ hãi.

Trong trí nhớ của nàng.

Yêu

Là gánh nặng

Không thể bỏ xuống

Rất nặng

Khiến cho người ta thở không ra hơi

Tề Lạc đưa tay ôm Tiểu Mạch nãy giờ im lặng ngồi xổm bên ghế sofa nhìn chăm chăm vào nàng, ăm ồm vào lòng, cúi đầu, nói với nó, hoặc như đang tự nhủ ---

”Có lẽ, đến lúc rồi khỏi rồi.”

Thế nhưng, luyện tiệp người.

Nghĩ vậy, Tề Lạc có hơi thương cảm, nhưng nhất định phải quyết liệt.

”Thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn.” Trước khi Tề lạc đẩy cửa phòng sách của Âu Dương ba ba đã có suy nghĩ như thế trong lòng.

Lễ phép gõ cửa, sau khi đi tới phòng sách thì trước mắt Tề Lạc là tình huống mà nàng chưa từng nhìn thấy lần nào -- khuôn mặt của Âu Dương Triết không vui vẻ tươi cười như ngày thường mà cau mày đi tới đi lui trong phòng, Bằng Phi ngồi ở trên ghế sofa thì kiên nghị, ánh mắt theo dõi Âu Dương Triết, hai người trong phòng không nói gì cả, nhưng từ máu tươi không ngừng chảy ra từ cánh tay phải của Bằng Phi cùng khuôn mặt nhợt nhạt của hắn đã nói rõ.

Trái tim của Tề lạc bỗng thấy nặng như rơi xuống đáy cốc, đột nhiên có hơi khó thở, không biết tại sao, trong lòng nàng chỉ có một phản ứng -- người đó gặp chuyện

Nếu như mỗi sinh mệnh khi sinh ra đều đã có một kiếp nạn cần trải qua thì lần này hắn là kiếp nạn lớn nhất trong hai mươi năm sinh tồn của Tề Lạc.

Không còn rõ quá trình, Tề lạc chỉ nhớ nước mắt không biết vì sao lại chảy ra từ khóe mắt, không có bất cứ báo hiệu nào trước, cứ như vậy mà lẳng lặng đứng đó, nước mắt trong veo lăn trên khuôn mặt tuấn mỹ của nàng ---

Đã rất nhiều năm không khóc

Đã quên cái cảm giác đau lòng này

Lúc này, cảm giác đau đớn lại lần nữa đâm sâu vào trái tim của Tề Lạc sau nhiều năm.

Ở trong mộng, mình có một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, ôn nhu cùng đau đớn.

Rất nhiều lần, đều nằm mơ thấy giấc mộng như thế.

Trong lúc lơ đãng

Có một bóng người cùng mình đi dạo dưới cơn mưa phùn mát mẻ

Nắm lấy tay của mình cùng nhau ngắm trăng

Cuối cùng

Làm bạn với mình cho tới lúc già

Cùng nhau trải qua những ngày tháng xinh đẹp

Cùng nhau cảm nhận sự tươi đẹp của tự nhiên

Cứ thế

Lẳng lặng ngồi ở đó

Không suy nghĩ bất cứ điều gì

Chỉ nghĩ tới mỗi mình người ---

Bóng người đó từ từ trở nên rõ ràng, nhưng không phải người mà nàng nghĩ, mà là một nàng khác.

”Trái tim... người trách ta chứ?”

”A Lạc... chăm sóc mình cho tốt... phải sống thật vui vẻ...”

Bóng người từ từ biến mất, một bóng người khác từ từ trở nên rõ ràng.

"Cháu muốn đi theo" Không có lời nói dư thừa, chỉ những chữ này.

Tề Lạc đứng lẳng lặng ở cửa, nét mặt rất bình tĩnh, nhưng cũng rất kiên nghị.

Âu Dương Triết đứng chân lại, giống Bằng Phi chuyển ánh mắt nhìn Tề Lạc.

"Người?" Bằng Phi có chút ngoài nghị.

"Phải" Tề Lạc nhìn Âu Dương Triết không nói câu gì: "Cháu biết, nàng đã gặp chuyện."

Trầm mặc, không một lời nói.

Tề Lạc cũng không nói gì, vẫn đứng lẳng lặng nhìn Âu Dương Triết cũng đang nhìn mình.

Sau một hồi lâu

Trong phòng sách lớn như vậy chỉ quanh quẩn hai chữ

"Được thôi"

Cơn mưa đầu xuân tới một cách đột ngột, không một điềm báo trước.

Lạnh như đá, khi Tề Lạc bước ra cánh cửa lớn dinh thự nhà Âu Dương chỉ có mỗi cảm giác này, đi từ lòng bàn chân tới đỉnh đầu, cơn lạnh rùng mình chạy khắp cơ thể.

Ngước đầu nhìn bầu trời đầy mây đen, nàng cảm thấy rất hỗn loạn, hỗn loạn tới nỗi không thể suy nghĩ gì hết.

"Tề Lạc" Không biết từ lúc nào, một cây dù đã che trên đầu, Âu Dương Triết đã đứng cạnh nàng "Lên xe nào"

Hai người ngồi vào chiếc Benz, không nói câu nào.

Trầm mặc

Âu Dương Triết đã không còn nóng nảy hay bất an như trước mà vẻ mặt trấn tĩnh, từ cặp mày đang nhíu chặt lại, Tề Lạc có thể đoán ra tính nghiêm trọng của chuyện này.

Vì sao mình lại đi theo? Tề Lạc không rõ, không phải đã chuẩn bị tâm lý rời khỏi chỗ này rồi sao?

Không phải muốn trước khi rơi vào cái hố sâu đó thì dứt ra sao? Không phải đã quyết định không chạm vào cánh cửa đó sao?

Không hiểu, không hiểu...

Chỉ rõ lòng rất đau, đau lắm, giống như bị dao phẫu thuật cắt vào ngón tay trong lần đầu giải phẫu vậy đó, cơn đau đến đó tới quá đột ngột, chẳng lẽ vì thế mà không kịp trở tay hay sao?

Phải, hay không phải, câu trả lời đã không còn quan trọng.

Bởi vì luyến tiếc, bởi vì không thể bỏ xuống được, bởi vì không rời khỏi được, giấy dựa trước đó đều uống phỉ, rồi đi gì chứ, đó chỉ là liều thuốc phiện để ma túy bản thân, dùng để gạt mình gạt người.

Trong lòng thấy hơi sợ, bởi vì không muốn mất, bởi vì còn quá trẻ, chia cách mãi mãi không phải là chuyện mà bản thân có thể gánh nổi, vì thế tự phong bế mình, một mình thương cảm, lạnh lẽo mà buồn chán...

Tôi nghĩ, tôi đã yêu nàng, vì thế trốn tránh...

Kho hàng số ba ở bến tàu.

Ngừng xe lại, Âu Dương Triết cùng Tề Lạc đứng trước cửa kho hàng đã bỏ hoang rất lâu này, Bằng Phi đưa một tấm fax cho Tề Lạc ---

"Giai nhân trong mưa, độc hành một mình."

Rất đơn giản, nếu muốn cứu Âu Dương Nam bị nhốt, chỉ có thể đi vào một người, đây cũng là nguyên nhân Âu Dương Triết bỏ lại đám anh em trong băng đảng, chỉ có ba người tới giải cứu.

"Nàng ---" Trong lòng Tề lạc chỉ muốn biết nàng ta ra sao, tên đàn ông hung ác trong đêm bình an... kẻ thù kết hận mấy năm nay, Tề Lạc không biết gì về xã hội đen, nhưng nàng không phải kẻ ngu, chỉ cần Âu Dương bị một ai trong số đó tóm lấy thì đều không chỉ bị thương nhẹ thôi, không biết, bọn họ sẽ làm gì nàng nữa... hình ảnh Âu Dương máu me đầy mình dường như xuất hiện trước mắt, Tề lạc cảm thấy chân có chút mềm nhũn.

"Tề Lạc -- cô" Bằng Phi đỡ nàng.

"Không sao" Tề Lạc lắc đầu.

Âu Dương Triết này giờ không lên tiếng cầm tờ fax trong tay Tề Lạc, cẩn thận xếp lại, bỏ vào trong túi, mỉm cười, Bằng Phi ngăn cản Âu Dương Triết: "Đại ca, ngài..." Dừng một chút:

"Tôi muốn đi theo, tiểu thư là do tôi chăm sóc trưởng thành."

Âu Dương Triết lắc đầu, vỗ vỗ vai Bằng Phi: "Nhiều năm như vậy đã vất vả cho cậu rồi, Bằng Phi"

Về mặt này, Bằng Phi rất quen, nụ cười bình tĩnh đó, không khác mấy so với năm đó.

Bằng Phi đi theo Âu Dương Triết bắt đầu từ năm mười lăm tuổi đã nhìn qua nhiều biểu cảm của ông -- vừa ra giang hồ thì ngổ ngược bất kham, đối với anh em thì hào khí can vân, đối với gia đình thì có trách nhiệm với vợ cùng con gái...

Duy chỉ có mỗi biểu cảm này của Âu Dương Triết là chân thực nhất, đó là muốn quyết liệt đánh cược bằng tính mạng của mình, giống như nụ cười đó, dưới sự bình tĩnh là sóng gợn từng cơn.

"Cho cháu theo" Những lời này của Tề Lạc rất có sức rung động.

"Vì sao?" Âu Dương Triết nhìn Tề Lạc.

"Cháu không muốn mình hối hận." Tề Lạc nắm chặt bàn tay, bởi vì dùng quá sức nên một số chỗ đã trắng bệch.

Âu Dương Triết nhìn nàng, bình tĩnh hỏi.

"Cháu biết nhu đạo hay không thủ đạo?"

"Không biết."

"Biết bắn súng?"

"Không biết."

...

"Cuối cùng, cháu muốn dùng thân phận gì để cứu nàng?"

Giọng nói của Âu Dương Triết thành linh lên cao khiến cho Tề Lạc sửng sốt.

"Cháu không có gì cả, không những không có năng lực đi cứu nàng! Cháu ngay cả thân phận cũng chẳng có, vì thế không có tư cách đi cứu nàng!"

Tề Lạc ngẩng đầu, đón lấy khuôn mặt nghiêm túc của Âu Dương Triết.

"Hai người tốt nhất nên ở bên ngoài, Bằng Phi, phải coi chừng nàng cho cẩn thận!" Trang bị súng cùng mã tấu xong, Âu Dương Triết đẩy cánh cửa kho hàng số ba.

"Cháu yêu cô ấy, cho nên cháu có tư cách... Bằng Phi, anh buông ra..."

Phía sau truyền tới tiếng kêu la cùng giấy dựa của Tề lạc.

Không ai nhìn thấy trên mặt của Âu Dương Triết chợt lóe lên nụ cười thần nhiên.

"Nhóc con, cháu phải nhớ kỹ lời hôm nay nói đó."

12. Chương 12: Tôi Nói, Tôi Yêu Em

Âu Dương Triết đi vào trong đã nửa tiếng, nhưng bên ngoài kho hàng không nghe được chút tiếng động đánh nhau nào, chỉ cảm thấy yên lặng tới quỷ dị, Bằng Phi đứng bên cạnh, mặc dù đang canh giữ Tề Lạc nhưng vẫn không khỏi liếc mắt nhìn quanh kho hàng.

Thời gian qua đi từng giây.

”Bằng Phi, chúng ta vào xem thử!”

”Vào đó...” Trong lòng Bằng Phi rất hiển nhiên lo cho Âu Dương Triết đi vào cứu Âu Dương Nam bị bắt cóc, nếu không phải vì Tề Lạc, hẳn đã sớm vào đó giúp đại ca rồi.

Âu Dương Triết đi vào kho hàng Kim Căng số ba đã bị bỏ hoang.

Trong kho hàng tối om, Âu Dương Triết đeo cặp kính hồng ngoại đã chuẩn bị sẵn, nhìn thấy nơi nơi đều là thùng giấy cao bằng nửa người, phía trên còn dính một lớp bụi dày.

Chính giữa còn bừa bộn rất nhiều ống thép phẩm chất kém, xung quanh yên tĩnh, Âu Dương Triết móc súng ra, cẩn thận đi dọc theo vách tường, mặc dù đã sớm nắm rõ bố cục chính thể của kho hàng nhưng không biết được cục cưng của mình bị người ta nhốt ở góc nào, vì thế mọi chuyện phải hành sự cẩn thận, không thể qua loa.

Tề Lạc cùng Bằng Phi đứng bên ngoài đã gấp tới mức độ xoay qua xoay lại, nhất là Bằng Phi, gấp tới mức mặt mày đỏ bừng, hai người đứng ở ngoài một mét bất lực.

”Bằng Phi, chúng ta đi giúp đi!”

Bằng Phi nhìn Tề lạc, lại nhìn cánh cửa đóng kín kho hàng, dường như đang hạ quyết tâm, đúng lúc này, bên trong thình lình truyền tới tiếng súng vang, Bằng Phi nắm cây súng máy loại nhẹ lên bên người, bắt chập tất cả, vọt thẳng vào kho hàng, Tề Lạc kêu một tiếng, không thấy Bằng Phi phản ứng lại, cũng gấp gấp lấy một cây mã tấu trên xe rồi chạy vào.

Tề Lạc vừa mới chạy vào kho hàng số ba thì thấy có hơi không đúng, cửa sắt kho hàng đột ngột bị đóng lại, sau khi gọi mấy tiếng không thấy ai trả lời, Tề Lạc xác định Bằng Phi đã biến mất tầm ở phía trước, mà kho hàng thì tối om, tầm nhìn gần như bằng không, mặc dù trong túi có bật lửa định làm quà tặng cho Âu Dương baba khi rời khỏi dinh thự, nhưng Tề Lạc học qua môn hóa nên biết, trong không khí bị bỏ hoang lâu ngày như thế này sẽ có nhiều bụi bặm trôi nổi, không gian lại bị đóng kín, nếu như tùy tiện bật lửa trong hoàn cảnh này thì sẽ nổ mạnh, cho nên phương pháp này không thể dùng được, thoáng suy tư, Tề Lạc lấy di động ra. May mà còn thừa hai mức pin, nương theo ánh sáng yếu ớt của di động, Tề Lạc cẩn thận đi về phía trước.

Một vài thùng giấy quỷ dị hiện lên lơ mờ khi bị ánh sáng điện thoại trong tay chiếu lên, không cẩn thận một chút, bị ống thép dưới chân làm vấp ngã, trên cánh tay đầy vết thương ngắn dài khác nhau, may mà không sâu lắm.

Làm một bác sĩ sắp tốt nghiệp, Tề Lạc xé một ít vải từ trên áo xuống băng vết thương lại, mặc dù là vết thương nhỏ nhưng cũng không thể không cẩn thận, nếu như chảy máu hoài thì sẽ xảy ra hiện tượng mê sảng, Tề Lạc không muốn mất máu quá nhiều chết tại chỗ này, lúc này, nàng chỉ có một suy nghĩ rất đơn giản, cứu người nọ... đơn giản như thế thôi.

Không biết sau khi đảo mấy vòng, trong màn đêm mơ hồ có chút màu sáng, người trong bóng tối luôn rất miễn cảm, nương theo màu sáng mờ nhạt ấy, Tề lạc tìm được lối đi. Cuối cùng cũng tìm ra được người nọ đang bị trói trên cột xi măng, bên dưới ánh đèn lơ mờ. Ở trong căn phòng nóng như thế này hẳn đã xuất hiện dấu hiệu mất nước, nhưng xem ra, vẫn còn ý thức, Tề Lạc lập tức nhẹ nhàng chạy tới cạnh nàng.

”Âu Dương! Âu Dương! Mau tỉnh lại... mau tỉnh lại...”

Dưới tiếng gọi của Tề lạc, Âu Dương Nam hơi khó khăn mở mắt.

”Là... cô?” Môi của nàng hơi khô nẻ, giọng thì khàn khàn.

"Phải, Âu Dương baba cùng Bằng Phi cũng tới, nhưng chúng tôi lạc nhau, hiện tại tôi không biết bọn họ đang ở đâu."

Tề Lạc vừa dùng mã tấu cắt dây vừa trả lời.

Âu Dương Nam được thả bị mất đi trọng tâm, lập tức ngã nhào ra phía trước, may mà Tề Lạc nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy nàng, vì thế xuất hiện hình ảnh ái muội là Âu Dương Nam ngã vào lòng Tề Lạc.

Tề Lạc không suy nghĩ gì nhiều, chỉ thấy trong lòng quặng đau.

"Tôi cảm thấy chóng mặt." Âu Dương Nam dựa vào lòng Tề Lạc, thì thào nói.

"Không sao" Ngoại trừ an ủi thì Tề Lạc không làm được gì cả: "Đi được chứ?"

"Được" Âu Dương Nam gật đầu. Vừa định đứng lên, kết quả chao đảo một trận, suýt chút nữa ngã xuống, Tề Lạc thở dài, ngồi xổm thân xuống.

"Tôi công cô" Chỉ ba chữ ngắn gọn, không còn lời nào khác.

Âu Dương Nam nhìn thân thể Tề Lạc đầy vết thương, lắc đầu.

Nửa ngày sau không có động tĩnh, Tề Lạc xoay lại, chỉ thấy Âu Dương Nam dựa vào cây cột, trên khuôn mặt tái nhợt là nụ cười nhợt nhạt, trong ánh mắt hiện ra vẻ ôn nhu.

Tề Lạc đứng dậy, nhìn nàng, đột nhiên ôm lấy cổ của nàng, đặt đầu của nàng lên vai.

"Đừng cậy mạnh!" dứt lời, lập tức ôm Âu Dương Nam đang ngồi lên.

Âu Dương Nam nằm trong lòng Tề Lạc, lẳng lặng nhắm hai mắt lại, nàng không biết nàng không có sức giãy dụa khỏi cái ôm ấm áp này hay không muốn rời nó, có lẽ nếu như ở mãi trong cái ôm ấm áp này thì mình sẽ không thể trở lại như trước kia, trở lại cái tôi bình tĩnh.

Thế nhưng

Nàng bằng lòng...

Cái ôm của nàng rất ấm áp, mang theo mùi chanh nhàn nhạt, khiến cho người ta cảm thấy rất an tâm, rất bình tĩnh, cho dù trong không gian tối mịt này cũng không sợ hãi chút nào, trong lòng hơi vui vẻ, mình thích cái ôm của nàng ta.

"Âu Dương?" Nửa ngày không nói, Tề Lạc cảm thấy lo lắng.

"Ừ" Nghe được tiếng của nàng đã cảm thấy yên tâm hơn rồi.

Hai người không nói gì, dựa theo trí nhớ trước đó, sờ soạng trong bóng đêm.

"Vì sao lại tới cứu tôi?" Âu Dương Nam thì thào mở miệng.

Bước đi của Tề Lạc dừng lại, cúi đầu nhìn nàng ở trong lòng mình, dường như trong bóng đêm này chỉ có cặp mắt sáng ngời của nàng, không muốn trốn tránh, lấy dũng khí.

"Bởi vì tôi thích em." Không khí yên ắng vang vọng tiếng nói của Tề Lạc.

Giọng nói trong trẻo, nghe rất em tai, khóe miệng của Âu Dương Nam nhếch lên, nở ra một nụ cười, cánh tay ôm choàng lấy cổ Tề Lạc, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt của nàng một cái thật nhẹ nhàng.

Không nói gì cả, bởi vì đã có câu trả lời tốt nhất rồi.

Trong thoáng chốc, toàn bộ kho hàng sáng lên, ngọn đèn thành linh sáng lên khiến Tề Lạc không mở mắt ra được, đợi khi nhìn thấy xung quanh thì tất cả người đứng ở hành lang lầu hai đều chỉ súng vào hai người.

Tề Lạc đứng đó cùng Âu Dương Nam nằm trong lòng ngực có thể nghe rõ tiếng súng lên đạn.

Chạy không thoát, cũng trốn không nổi.

Âu Dương Nam nhìn quanh kho hàng, cuối cùng dừng ánh mắt nhìn con mắt của kẻ đang ôm mình, vẫn trong suốt như thế, trong đó xen lẫn một chút ưu thương, có lẽ đây là nguyên nhân thu hút mình trong lần đầu gặp gỡ.

Mỉm cười, ôm cổ của nàng.

"Sợ à?"

Tề Lạc lắc đầu.

Mình vốn mang theo giấc ngộ này mà tới đây.

"Thế nhưng, không thể cứu được em, tôi có hơi không cam lòng." Tề Lạc buông nhẹ Âu Dương Nam xuống, để nàng đứng cạnh mình.

"Em biết không, lớn từng này rồi, có rất ít chuyện mà tôi không làm được." Tề Lạc cười nói.

Âu Dương Nam gật nhẹ đầu, tiếp lời của Tề Lạc: "Người rất kiên cường, em biết cả."

Tề Lạc dúi mạnh đầu của Âu Dương Nam vào lòng.

"Khi tôi ra khỏi viện mồ côi. Tôi đã nói với bản thân: 'Tề Lạc, mày phải học cách tự nuôi sống bản thân mình' vì để gánh vác tiền sinh hoạt cùng tiền học mấy năm qua. Tôi tự nói với bản thân: 'Tề Lạc, mày phải học đại học y, vì giấc mơ trong lòng của mày' để tôi có thể thi được vào đại học y khoa quốc lập nổi tiếng, có tỉ lệ đào thải rất cao.... Trong hai mươi năm, tôi tự nói với mình rất nhiều chuyện, gần như mỗi một chuyện, bất kể quá trình đau khổ bao nhiêu, cuối cùng tôi đều thành công... Mọi người đều cho rằng tôi rất kiên cường, rất dũng cảm, nhưng chỉ có mình tôi biết, thực ra, Tề lạc chẳng qua chỉ là một người nhát gan, làm nhiều chuyện như vậy kỳ thực chỉ muốn mọi người đừng quên tôi, quên một Tề Lạc cô đơn..."

Nước mắt lăn trên hai má Tề Lạc, rơi lên khuôn mặt của Âu Dương Nam, lạnh lạnh...

"Người sợ?"

Âu Dương Nam ghé sát vào khuôn mặt đang khóc của Tề Lạc, hỏi lại.

"Nói thật."

Vì thế nước mắt của Tề Lạc lần nữa ứ lên, gật đầu, vẻ mặt này hoàn toàn không phải vẻ thành thực kiên cường ban nãy, vẻ mặt như một đứa nhỏ đáng thương.

"Sợ điều gì?"

Âu Dương Nam nhìn Tề Lạc trong lòng nói khẽ, bình tĩnh như nàng công chúa xinh đẹp trong truyện cổ tích, mà người ôm mình không chịu buông tay chính là "vương tử" yêu mình tha thiết.

"Mất em."

Câu trả lời rất ngắn gọn, ngắn gọn tới mức giây phút đó có người hoài nghi điều mình nghe là ảo giác, thế nhưng Âu Dương Nam biết đó là thực, bởi vì câu trả lời đó cũng quanh quẩn trong lòng nàng vô số lần.

"Ta yêu người."

Tề Lạc thất thần, đứng ngây ra đó, quên mọi thứ, quên hết tất cả, mãi tới khi một tiếng súng vang lên, Tề lạc chỉ nhớ mình đẩy nàng ra, đột nhiên ngã xuống.

13. Chương 13: Nhạc Mẫu Đại Nhân Giá Lâm

Trong lúc ngã xuống, khuôn mặt Tề Lạc hiện ra vẻ tươi cười, mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt kinh hoàng của Âu Dương -- bởi vì, nàng được an toàn.

Ánh nắng ấm áp phủ vào mặt, cảm giác rất mềm mại, nhưng hơi ngứa.

Lúc này, trong đầu Tề Lạc nghĩ, có thể tiếp tục tồn tại trên thế giới này, quả thực là một chuyện tốt vô cùng.

Lại lần nữa mở mắt, đập vào mắt là căn phòng quen thuộc, đồ dùng quen thuộc, cái giường quen thuộc, còn mùi vị bạc hà nhàn nhạt quen thuộc nữa, là mùi thơm của nàng ấy.

Tề Lạc nhẹ nhàng bật dậy, dựa lưng vào giường, nhìn chằm chằm Âu Dương đang ngủ say bên cạnh, khi ngủ thì nàng mới có vẻ mặt đúng với tuổi tác của mình, Tề Lạc thích vẻ mặt đó của Âu Dương Nam, vẻ mặt bình tĩnh như nước, giống như thiên sứ thuần khiết trong kinh thánh.

Cầm không được mà vươn nhẹ tay, vuốt nhẹ hai má của nàng, thở dài khe khẽ.

”Muốn ta đối với người như thế nào mới tốt?”

Âu Dương Nam chậm rãi giữ chặt bàn tay trên mặt mình, bật người dậy, lẳng lặng mở mắt, nhìn Tề Lạc, cũng học theo nàng, thở dài khe khẽ.

”Muốn ta đối với người như thế nào mới tốt?”

Ánh mắt của hai người giao nhau, mỉm cười với nhau.

Tất cả đều không cần nói.

Ánh nắng xuyên thấu qua khung cửa phả vào căn phòng, màu vàng nhàn nhạt vuốt ve trên khuôn mặt mỉm cười của Âu Dương.

Tề Lạc nhìn ngây dại, lại hơi cười ngớ ngẩn -- lần đầu tiên nhìn nàng gần như vậy, lông mi thật dài, đôi mắt sáng ngời, hai má trắng nõn đỏ ửng, còn có đôi môi mỏng mà khôu gợi kia nữa.

Từ từ cúi thấp đầu, từ từ, một chút một chút, từ từ tiếp cận.

Âu Dương Nam nhìn Tề lạc đang từ từ tiếp cận mình, nhìn ánh mắt có phần mộng lung của nàng, lẳng lặng nhắm mắt, chờ đợi.

Nàng biết, so với Tề Lạc bộc phát chân tình liều mạng cứu mình thì nàng càng mong mỗi nàng thổ lộ tâm tư trong lúc bình tĩnh... đây có lẽ là nguyện vọng khi mình đợi ở đây, có lẽ là nguyện vọng để mình có thể chờ đợi...

Chính là nụ hôn bình thường giữa các cặp đôi.

”Bẹp ~” Một vật thể lạ không biết bay từ chỗ nào tới đột nhiên đậu lên đầu Tề lạc, cùng với tiếng kêu ”meo meo”, quấy đuôi đảo qua hai người.

Vì thế, cảm giác muốn hôn hiếm hoi của Tề Lạc cùng Âu Dương bị cái đuôi mèo này phủi không còn sót lại chút nào, không cùng mà hẹn hắc xì thật to.

Tề Lạc bất đắc dĩ ầm đầu sỏ trên đầu của mình xuống: ”Tiểu Mạch...” Vừa muốn nói nhưng lại thôi, đỏ khốc đỏ cười.

Tiểu Mạch chớp mắt lắc lư cái đầu trong lòng Tề Lạc, sau đó, chui vào cái ôm ấm áp của chủ nhân nhà mình, sau đó quay đầu về phía cửa ra sức kêu hai tiếng, hai người lúc này mới nhìn thấy Âu Dương lão ba đang ngồi ở cửa, hai mắt lóe sáng tinh quang.

”Khụ khụ...” Nhìn thấy hai đứa con thân yêu đang dùng ánh mắt cháy bỏng nhìn mình, Âu Dương Triết đứng dậy, ”Cục cưng ~ tiểu Lạc Lạc ~ các con cứ tiếp tục đi ~~” Vẻ mặt cười xấu xa núp ngoài cửa.

”Ách...” Tề Lạc nhìn Âu Dương, Âu Dương nhìn Tề Lạc.

... nói gì cho tốt đây?

Đột nhiên giữa hai người cảm thấy có chút xấu hổ, Tề lạc ngồi thẳng lưng, kéo chăn lại. Âu Dương Nam cũng ngồi dậy tựa lên giường.

”Ta ---”

”Ta ---”

Đổ mồ hôi ~ đổi lại.

"Người ---"

"Người ---"

Ngay khi hai người đang xấu hổ không biết nên nói gì thì Âu Dương ba ba lại ló đầu ra, cười tủm tỉm nói: "Lạc Lạc ~ có người muốn gặp con ~"

Cứ như vậy, đi xuyên qua hành lang thật dài, Tề lạc nắm lấy tay của nàng, đứng ở phòng sách vừa quen thuộc mà xa lạ.

"Ta thấy hơi khẩn trương."

Tề Lạc hơi thấy bất an nhìn Âu Dương Nam bên cạnh, theo như nàng nói, thì ra là mẹ Âu Dương - nhạc mẫu đại nhân trong truyền thuyết của mình từ nước ngoài, lúc nói muốn gặp mình thì trái tim đập bình bình với tốc độ N.

Không hiểu tại sao, nhưng thấy hơi lo lắng, lòng bàn tay chảy rất nhiều mồ hôi.

Âu Dương Triết quay đầu nhìn hai tên nhóc đi phía sau mình. "An an ~ tiểu Lạc Lạc, tình yêu rất hòa ái, rất thiện lương... rất phiêu lượng." Nói xong, tròn mắt xuất hiện vô số ngôi sao lấp lánh.

Tề Lạc hoàn toàn biết, Âu Dương ba ba không đáng tin cậy! Dời ánh mắt nhìn Âu Dương Nam, Âu Dương Nam mỉm cười: "A Lạc, đừng khẩn trương như vậy, mẹ em rất dễ hòa đồng, nhất định sẽ thích người!"

Tề Lạc gật đầu. Nắm chặt tay Âu Dương Nam.

"Lạc Lạc ~ vào đi!" Âu Dương ba ba đẩy cửa phòng sách: "Nhạ ~ tình yêu đang chờ con ở trong đó, tiểu Lạc Lạc ~"

Tề Lạc bước vào phòng sách, chỉ nhìn thấy một người trung niên đáng vẻ thực nữ đang đứng cạnh bàn làm việc, đáng vẻ thanh tú, rất hòa ái, trên thân là một bộ kimono rất vừa người.

"Này... mẹ Âu Dương, xin chào, cháu là Tề Lạc..."

Tề Lạc chỉ lo cúi đầu nói một hơi, khi dừng lại thì cảm thấy phòng sách an tĩnh dị thường. Quay đầu nhìn Âu Dương Nam -- nàng đang dùng tay che miệng, rõ là đang nhin cười.

Có hơi khó hiểu, có hơi nghi hoặc, có hơi... mặc danh kỳ hiệu.

Cho tới khi Âu Dương Nam níu lấy tay nàng, nháy mắt về phía sofa, Tề lạc hơi hoang mang nhìn theo ánh mắt của Âu Dương, lúc này mới phát hiện mình phạm vào một sai lầm buồn cười, cho dù mình ngốc cũng phát hiện mỹ tử có mấy phần giống Âu Dương Nam đang ngồi trên ghế sofa mới là mẹ của Âu Dương Nam.

Nói thật, Nhạc Diệc Nhan không phải nhìn thấy 'tiểu tử' này lần đầu. Từ cái ngày mà nó cứu con gái của mình, trước đó mấy ngày nàng cũng nhận được tất cả tư liệu cùng hình ảnh của nó, nhưng khi nhìn thấy người thật thì là ở kho hàng số ba. Dưới ngọn đèn ảm đạm, nàng ôm con gái của mình, trong mắt là vẻ ưu sầu nhưng khuôn mặt kiên định, vào lúc đó, dường như mình đã thích đứa nhỏ này, có chút hối hận ngày đó không nghe lời của Triết, bày ra cảnh đó để lừa nàng, chẳng qua cũng hay, bởi vì như thế mới khiến nàng hiểu rõ trong lòng mình nghĩ gì, hiểu được tình cảm đối với tiểu Nam, mình luôn có thái độ cùng nhận thức bất đồng đối với thứ tình cảm này, có lẽ vì đoạn khúc mắc năm đó -- mặc dù mình không yêu 'nàng' mà lựa chọn 'hắn'.

Bất luận đàn ông cũng được, đàn bà cũng thế, chỉ cần tiểu Nam thích là được rồi.

Yêu, thứ này, không phân biệt bằng tiền tài cùng địa vị, mà chỉ có cảm giác trong lòng mình.

Tề Lạc có hơi ngại, hai má trắng nõn đã đỏ bừng, lần đầu tiên nhìn thấy nhạc mẫu đại nhân lại làm ra chuyện cười như thế.

Đang lúc nàng cúi đầu trầm tư thì một đôi tay ấm áp đặt lên mặt mình, ngón tay dài mảnh vuốt qua gò má của mình, Tề lạc ngẩng đầu dậy, đối diện với cặp mắt ôn nhu.

"ngày đó ta cũng có mặt ở hiện trường"

"Dạ"

"Cháu biết đó là do A Triết bày trò, đúng không?"

"Có thể nói như thế, khi cháu té xỉu thì không thấy mình đau đớn hay đổ máu."

"Cháu không tức giận à? Chúng ta đã lừa con."

"Không có, cháu biết, nàng cũng không biết chuyện này được bày sẵn! Bởi vì khi đó những gì chúng cháu làm, đều là thật, là suy nghĩ thật lòng!"

Tề Lạc nói một hơi, sau đó lén lút nhìn mẹ Âu Dương, còn nàng đang đứng bên cạnh mình, hai người đều sững sờ

~"Không hổ là người mà con gái ta nhìn trúng." Mẹ Âu Dương mỉm cười, nói.

Tề Lạc thấy hơi ngượng ngùng gật đầu.

Âu Dương ba ba vừa thấy cơn bão đã qua, "báo động" cũng được giải trừ, vui vui vẻ vẻ chạy tới bên cạnh bà xã của mình không ngừng gọi "Tình iu ~ tình iu"

Nhìn dáng vẻ háo sắc của Âu Dương ba ba, Tề lạc cũng cảm thấy có hơi buồn cười, ông bố háo sắc ngày thường coi chuyện nhận điện thoại như tiếp thánh chỉ thực sự đã giúp mình không ít, nếu có cơ hội thì thật muốn biết câu chuyện giữa ông cùng mẹ Âu Dương, hẳn cũng rất phần khích nhĩ

~"Tiểu Lạc Lạc ~ tiểu Lạc Lạc ~" Suy nghĩ của Tề lạc bị gián đoạn, khuôn mặt đẹp trai của Âu Dương ba ba thành linh xuất hiện trước mặt. Quá thành linh nên dọa Tề lạc nhảy dựng, lau mồ hôi lạnh trên trán: "Ách... có chuyện gì à?"

Ánh mắt nhìn xung quanh, mẹ Âu Dương đã xoay người, Âu Dương Nam cùng a di Kimono xinh đẹp đang che miệng cười lén, tình cảnh này khiến Tề lạc thấy hơi khó hiểu, nhìn người xung quanh không có ý nói rõ với nàng, đành phải quay đầu nhìn Âu Dương ba ba.

Âu Dương Triết nhìn thấy cuối cùng cũng có người để ý mình, ánh mắt xinh đẹp cười híp lại thành một đường khe, đi tới trước mặt Tề lạc, chỉ vào mẹ Âu Dương không thêm để ý tới ông "Nàng mới cười với ta ~"

=.=|||

Tề Lạc sững sờ, sau đó gật đầu, nói phải.

Âu Dương Triết vì thế nên tỏa sáng chạy tới bên cạnh mẹ Âu Dương.

Âu Dương Nam thấy lão ba đi rồi mới dám tới gần Tề Lạc: "Người từ từ thích ứng đi, mấy lời này của ông ước chừng đã nói với ta 20 năm nay rồi, bây giờ, dường như ông tìm được đối tượng với để nói."

Tề Lạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Âu Dương Nam, cả nửa ngày mở miệng.

14. Chương 14: Nếu Yêu Ta Thì Hãy Giữ Chặt Lấy Ta

Trong vườn hoa u tĩnh, Tề Lạc quàng vai Âu Dương Nam ngồi trên xích đu, khó lắm mới có thời gian ôm ấp, tương thân tương ái nhau.

Lặng lặng ngắm bầu trời đêm, đầy trời là sao, tuy là đầu xuân nhưng ánh trăng vẫn treo lên cao, vẫn đẹp không thể tả.

Nhưng lúc này Tề Lạc hắc xì một cái thật mạnh. Ai đó chảy nước mũi chống đối không hiệu quả, bị Âu Dương Nam bắt chộp mà lôi về phòng.

Âu Dương Nam mở cửa phòng ngủ, chui ngay vào trong toilet. Theo như quan sát trong đoạn thời gian này của Tề lạc thì đây là thời gian tắm hằng ngày.

Nhưng Tề lạc đáng thương đứng ngoài cửa phòng ngủ lén lút nói thầm --- từ sau khi thổ lộ với nàng thì mỗi khi hai người cùng nhau về phòng thì luôn thấy xấu hổ mà không biết tại sao.

Nhất là khi mình nhìn nàng, bất kể nàng nằm yên trên giường đọc sách hay tư thế ngủ thờ ơ đều an ổn, đều khiến mình khó khống chế, tim đập nhanh, huyết áp tăng cao, mặt mày đỏ bừng, hô hấp tăng mạnh... Tề Lạc không phải là một kẻ đàn, là một người 22 tuổi bình thường có nhu cầu sinh lý, mình không phải Liễu Hạ Huệ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ai cam đoan có ngày mình có làm chuyện kỳ lạ hay không.

Chắc hẳn không thấy người kia quần quýt mình, thường hay sờ cái bụng béo mập của mình, Tiểu Mạch chậm chạp đi ra khỏi cửa tìm người, lại thành công nhìn thấy tên đó ngồi ngốc ngoài cửa, vẻ mặt thất thần, không biết đang suy nghĩ miên man gì nữa. Hay là an ủi nàng một tí, vì thế nó lắc lắc cái đuôi, ghé vào chân của nàng, quả nhiên, chiêu này có hiệu quả, tên đó vừa rồi còn thất thần đã ôm lấy mình, đưa lên mặt dụi dụi.

"Ách... mặc dù ngươi là 'anh đẹp trai'. Hơn nữa chủ nhân cũng không cấm, nhưng người ta là một con mèo nhỏ chưa có bạn trai cũng chẳng có bạn gái, ngươi không thể khinh bạc ta như vậy ~ hừ!"

Tiểu Mạch nghĩ vậy thì lập tức chạy ra khỏi ma chướng của Tề Lạc, thuận tiện còn lấy đuôi quét ngang mặt nàng.

"Hừ, tiểu Mạch không phát uy, ngươi còn tưởng ta là Hello Kitty?"

Ai ngờ còn chưa chạy được hai bước đã bị đôi tay dài kia tóm lấy, ôm vào trong lòng, vừa định chui ra thì chợt nghe nàng thở dài khe khẽ.

"Muốn ta đối với ngươi thế nào mới tốt đây?"

"Ách.. đối với ta thế nào mới tốt? Ách... mỗi ngày cho ta bánh chiên thịt cùng thịt gà cuộn là được ~"

Tiểu Mạch đắc ý dào dạt. Đương nhiên, trong tai Tề Lạc chỉ là tiếng kêu meo meo, nàng đương nhiên không biết câu thoại này là nó học được lúc xem "Gia Phỉ Miêu" cùng với Âu Dương Nam.

"Nam..."

Tiếng gọi kế tiếp khiến Tiểu Mạch hiểu ra, thì ra tên ngốc này đang nói tới chủ nhân xinh đẹp của mình --- Nam Nam ~ (Tiểu Mạch tự mình đặt tên cho chủ nhân Âu Dương Nam, giống như nàng gọi mình là Tiểu Mạch vậy --- đây là cách xưng hô mà cả hai đều tán thành)

"Nè nè ~ tiểu lạc. Ngươi đừng sống trong phúc mà không biết phúc có được không?"

Tiểu Mạch đồng chí nói bằng sự cảm phần từ tận đáy lòng.

"Mỗi ngày sau khi ngươi ngủ, chủ nhân sợ ngươi cảm lạnh nên đắp mền cho ngươi, kẹo sữa trên điểm tâm mỗi ngày là ai chuẩn bị cho ngươi? Thiết ~ tên nhát gan mỗi ngày chỉ biết thở dài thở ngắn ~ muốn yêu thì cứ yêu, than cái gì ~"

Một người một mèo cảm khái với nhau nửa ngày, kết quả là

Tề lạc

--- Tiểu Mạch hôm nay sao vậy nhỉ? Sao lại kêu meo meo meo không ngừng? Chẳng lẽ đó đang hát cho mình nghe?

--- ta xỉu mất.

Tiểu Mạch

--- cái tên ngu ngốc, có nghe ta đang nói không hả ~ ngu đàn, ngay cả lời nói của ta cũng không nghe rõ ~ gì hả? Hát? =|||

--- đồ mờ hời.

Âu Dương Nam tấm xong nhìn thấy Tề Lạc ôm Tiểu Mạch ngồi ngây ngốc ngoài cửa, si ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì, liền đi tới trước vỗ vào vai của nàng một cái "nè ~ kẻ đàn, nghĩ gì vậy? Mau vào đi!"

Vì thế Tề lạc liền mơ mơ màng màng đi theo Âu Dương Nam vào phòng.

Âu Dương Nam vừa mới tắm xong chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu hồng nhạt, chắc hẳn vì có vẻ vội vàng nên nút thắt trên cổ áo còn mở, lộ ra càn cổ trắng như tuyết, mái tóc đen xỏa dài trên vai, có phần ẩm ướt. Tề Lạc mơ mơ màng màng nhìn thấy cảnh này thì không khỏi tỉnh táo mấy phần, len lén nuốt một ngụm nước miếng.

Âu Dương Nam ngồi trên giường cầm một tập thơ, lẳng lặng lật từng trang đọc một mình. Tề Lạc đứng một bên há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra tiếng.

Cổ họng khép lại, lại mở ra, lại khép lại... cứ lặp đi lặp lại, mở mở khép khép, nhưng vẫn chưa nói ra câu nào. Ngọn đèn ngủ trong phòng chiếu lên trên người Âu Dương Nam, Tề Lạc ngơ ngác nhìn nửa ngày, cuối cùng cũng quyết tâm, cố lấy dũng khí mở miệng: "Âu Dương..."

Âu Dương Nam ngược đầu, nhìn Tề Lạc mặt mày đỏ bừng, có chút khó hiểu.

"Hả?"

"Này... này..." Ấp úng nửa ngày, rốt cục nói ra được một câu.

"Tóc... ướt... không tốt với thân thể, tôi... giúp em... giúp em sấy!"

Nói xong những lời này thì giống như lấy hết dũng khí trên người ra, mình sao vậy nè? Đều do 'tổ tình' gây họa

~"Ừ" Âu Dương Nam buông sách, ngược đầu, lẳng lặng mỉm cười, lẳng lặng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tề Lạc trước mặt mình.

Âu Dương Nam ngồi trên giường, nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao ngoài cửa sổ, phía sau còn có thể cảm nhận được hơi ấm --- ấm áp, nàng luôn khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, có thể từ từ hòa tan những người tiếp cận nàng.

Máy sấy vẫn còn vang.

Hai người cứ như vậy một trước một sau ngồi trên giường, Tiểu Mạch chớp chớp con mắt tròn vo nhìn hai người một lát, bởi vì không có tiến triển như mong muốn mà lựa chọn đi nói chuyện với Chu công gia gia (chắc muốn nói tới Trang Chu - nằm ngủ ấy).

"Tề Lạc" Âu Dương Nam dừng một chút, rất bình tĩnh quay đầu lại, nhìn 'kẻ đàn' trước mắt mình ---

"Người yêu ta không?"

Tề Lạc sững ra đó, lời bày tỏ như vậy ngoại trừ lúc ở kho hàng ra thì đây là lần đầu tiên.

Buông máy sấy trong tay, Tề Lạc thoáng trầm tư, ngồi bên cạnh Âu Dương.

"Có"

Câu trả lời rất nhẹ nhàng, cũng rất ngắn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tề Lạc, khóe miệng của Âu Dương Nam hơi nhoeo, nở một nụ cười, bởi vì bản thân biết đây là lời hứa hẹn của nàng.

Đứng lên, nhẹ nhàng cầm lấy tay của nàng.

Tề Lạc cũng đứng dậy, thuận thế ôm eo Âu Dương, dựa nhẹ đầu vào vai của nàng, nắm sát bên tai của nàng, khe khẽ, giống như đang thì thầm.

"Tôi yêu em không à? Nhiều đêm khuya yên tĩnh tôi tự hỏi mình vô số lần, thay vì nói là hỏi, chỉ bằng nói tra khảo, thật lâu trước kia, tôi cũng từng yêu một cô gái, cảm giác yêu đó với yêu em không giống, nói đúng ra thì yêu em là yêu hương thơm trầm tĩnh, mà yêu người đó là sự phản nghịch cùng dụ hoặc lúc tuổi trẻ, bọn ta yêu thích nhau, yêu nhau, nhưng kết cục vẫn như vậy, xã hội cùng gia đình của nàng phản đối để cho bọn ta hoài niệm nhau trong lòng.

Mãi cho đến một buổi tối không sao, nàng chạy tới nhà của tôi. Khi đó nàng đứng bên đường ngoắc tay gọi tôi, tôi cũng mỉm cười... mỉm cười... nhìn váy dài trắng như tuyết của nàng, nhìn vẻ vui sướng khi nàng nhìn tôi, tôi mở ra hai tay chờ đợi thân hình mềm mại của nàng nhào vào lòng... một tiếng phanh chói tai vang lên... nàng lẳng lặng nằm trong vũng máu, như một con bướm trắng khoác áo hồng, là đẹp như thế...

nàng không biết, vào tối hôm đó, tôi chuẩn bị nói với nàng ---- 'tôi yêu em', lời mà tôi hối hận vì chưa từng chính miệng nói với nàng.

Tới khi tôi quỳ xuống đường cái ôm nàng lớn tiếng hô ba chữ đó thì nàng đã vĩnh viễn, vĩnh viễn không nghe thấy... tôi sợ hứa hẹn, tôi sợ một khi hứa hẹn thì sẽ không cách nào làm được... tôi sợ... Tề Lạc chính là một con người yếu đuối như thế, có đôi khi vẫn tưởng, hay là cứ sống như vậy!

Có lẽ đó mới là cuộc sống của tôi, cô đơn, là sự trừng phạt của trời cao đối với tôi, bắt đầu từ lúc đó tôi học được cách ngụy trang ---- mãi luôn là Tề lạc mỉm cười trước mặt người khác... Mãi cho tới khi gặp em vào đêm đó, tôi sợ hãi, sợ yêu. Càng sợ mất em... có lẽ lúc ở kho hàng thì tôi mới chính thức hiểu rõ bản thân mình."

Tiếng nói càng lúc càng trầm thấp, cảm giác ẩm ẩm trên vai là nước mắt của nàng.

Âu Dương nhẹ nhàng nâng đầu nàng dậy, quả nhiên, khuôn mặt của nàng vẫn còn nước mắt, ánh mắt hồng hồng, thật giống một con thỏ.

"Người thật sự... Tề Lạc thật sự là gì? Là tên gốc mà ta biết, là tên đại gốc không biết nguy hiểm mà vác nhân vật nguy hiểm vào nhà cứu chữa hay sao? Là tên gốc tuy đôi lúc sai sót nhưng tâm địa thiện lương hay sao?"

Âu Dương Nam mỉm cười, nhẹ nhàng lau mỗi một giọt nước mắt trên mặt nàng.

"Đều không phải" Tiếng nói nghẹn ngào cùng ánh mắt của Tề Lạc đi vào trong lòng Âu Dương Nam.

"Tề Lạc thực sự, là Tề Lạc yêu em." Đột ngột vươn tay, nắm lấy tay của Âu Dương Nam: "Tôi không muốn hối hận nữa."

Tôi yêu em

Chỉ đơn giản như thế, không có lời gì mới mẻ.

Chỉ đơn giản như thế, không có chữ gì mới mẻ.

Chỉ đơn giản như thế, không có người nào mới mẻ.

Chỉ đơn giản nói lên hoa lửa của tình yêu cùng khát vọng trong lòng.

"Ừ" Cũng là câu trả lời đơn giản, nhưng lại nói ra từ người khác: "Nhớ rõ, A Lạc, nếu yêu ta, xin hãy giữ chặt ta!"

Cứ như vậy mà kết thúc viên mãn.

"Tiểu Mạch! ! !" Hao hết sức lực cuối cùng cũng ôm được quý gầy sự vào trong lòng.

Thoáng cái mà đã qua một năm, từ khi thuận lợi tốt nghiệp đại học y, được giáo sư cực lực đề cử nên đã vào được một bệnh viện danh tiếng làm bác sĩ thực tập.

Cuộc sống, đôi khi đơn giản như thế, có lẽ người mãi không đuổi kịp bước chân của nàng, nhưng khi người muốn từ bỏ nàng, thì nàng sẽ xoay người lại nắm chặt lấy tay của người.

Nàng buông quyển sách trên tay, lẳng lẳng quay đầu lại, mái tóc dài màu đen xỏa xuống vai, phân tán trên giường.

Thích nàng, giống như một thứ gì đó không thể thiếu trong cuộc sống, sự tồn tại của nàng giống như hô hấp, có đôi khi không ngủ được thì ngắm dung nhan của nàng, trong lòng nghĩ --- nếu như không gặp nhau thì sẽ ra sao, bỏ lỡ nhau thì sẽ thế nào...

Nhớ từng có lần, hai người ngồi trên xích đu ở vườn hoa nhìn bầu trời sáng lạn mà tự nhiên ban tặng cho chúng ta, ghé sát bên tai nàng lên lút hỏi.

Nàng sống sót một hồi, sau đó nở nụ cười mà ta quen thuộc.

”Không có nếu như.”

Ta ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của nàng.

”Bởi vì bất kể ngươi ở đâu, ta đều tìm thấy ngươi, cho dù mất thời gian cả cuộc đời này.”

Đúng vậy! ! !

Cuộc sống, chỉ đơn giản như thế, bởi vì nàng không có nhiều cái nếu như như vậy.

====

Hạnh phúc, là một chuyện ngọt ngào nhất, nếu xem câu chuyện thuận lợi không mấy khúc chiết của Tề Lạc là truyện, thì sẽ là một truyện thoát khỏi hiện thực, có lẽ là một câu chuyện cổ tích, nên mới có người truy cầu.

Nếu như bắt đầu bằng hạnh phúc, thì hãy để nó kết thúc viên mãn vậy.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-cua-tui-la-xa-hoi-den>